

ИЛИЯ ВЕЛИКОВ ИЛИЕВ
ЕСЕ ЗА ПОСРЕДСТВЕНОСТТА

chitanka.info

Векове вече минаха от появата в Ротердам на прочутото произведение на Еразъм: „Възхвала на глупостта“. И какво?! Да не би човечеството да е поумняло, да е помъдряло, да е станало по-добро, по-толерантно и ред други качества? Донякъде — **Да!** Но вече е назряло времето за „Възхвала на посредствеността“. Защото в наше време не глупостта, а посредствеността е най-масовото явление и тя командва всичко и навсякъде. Не може да се диша вече от нея.

В интерес на истината ще трябва да се признае, че има немалък напредък, макар и много бавен и лъкатушеш, с времето. Все пак това са много години на човешко развитие. Лека-полека простотията започва да изчезва, грубостта и жестокостта — също. През последните векове мощта и влиянието на Църквата силно избледняха и загубиха своята водеща и доминираща роля. Дойде времето на науката, която, успявайки да натрупа огромни реални познания, измести в съзнанието на хората набиваните от християнските водачи догми и правила на поведение и сама започна да налага други правила на мислене и поведение.

Но и науката се прави от хора. И на тях нищо човешко не им е чуждо. И те грешат, и те се водят по потока, и те са склонни да вярват, да издигат авторитети, да налагат догми. В миналото малцина са имали възможност, а и призвание да се занимават с научна дейност, а сега те станаха внушителна армия. Но в тази област, с чиста съвест го казвам, макар че и аз съм един от тях, количествените натрупвания не преминават в качествени изменения. Напротив — тук масата засилва посредствеността.

Да оставим учените за малко и да видим какъв е общоприетия начин на мислене. Ще ги оставим наистина за малко, защото скоро пак ще се върнем към тях — те са водещ фактор при оформянето на мисленето и изобщо не можем да ги прескочим — и да искаме.

Изключително силно се разви научната мисъл през XIX век — век на интензивно развитие на науката и техниката. Век, в който са открити толкова важни процеси, явления и закономерности в Природата, че с чисто сърце и чиста съвест може да бъде наречен Златен век в това отношение. Електричеството, без което понастоящем изобщо не можем да си представим живота, е открито и внедрено тогава, открити са важни закони в термодинамиката и тя се изгражда като сериозна наука тогава, открита е Периодичната Таблица на

химичните елементи, дарвиновата теория на биологичната еволюция и най-накрая (декември 1900 г.) Макс Планк изказва хипотезата за квантите, а Айнщайн подготвя знаменитите си трудове. Какво ще кажете — малко ли е? А не е само изброеното.

Съответно моралът, етиката, културата, философската мисъл също са били на висота. Вярно битът е бил за повечето хора още тежък, но с явни признаци за подобрене, макар и постепенно. Но мисленето било много правилно и показвало явни признаци на развитие в положителна насока. Хората все още не са били загубили насадените от светите отци разбирания и са имали, ако не друго, поне страх от Бога и са избягвали редица престъпления — е, поне повечето от тях.

Трезвата и ясна мисъл показва бурен растеж, който продължава и през следващия XX век — векът, в който ние сме се родили, учили, работили и т.н., но някак си по инерция. Изминалият XX век се характеризира с още по-голямо развитие на науката и техниката. Тогава електричеството навлиза трайно и повсеместно в бита, изстрелват се ракети около Земята, човек стъпва на Луната, измисля се компютъра — велико достижение на човечеството, сравнимо само с появата на книгопечатането през XV век от Гутенберг, появили се и мобилните телефони и т.н., и т.н. Наистина велики постижения в областта на науката и техниката.

Но ако някой си въобразява, че тези огромни постижения са премахнали човешките недостатъци много и горчиво се лъже. Хората вече не са прости и глупави, те имат много информация. На моменти прекалено много и тя започва да затлачва съзнанието. Прекалената информация пречи на повечето хора да отделят същественото от елементарното, повърхностното; да осъзнаят духовното в добрия смисъл на тази дума — във възвишения, а не толкова религиозното.

Как могат да се отбележат недостатъците в мисленето? От една страна много е хубаво това развитие на техниката. Страшно улеснява живота и освобождава време за други занимания, а не само за тежък, къртовски труд. Само по себе си това не е недостатък, а предимство. Недостатък е едностранното развитие на човека. Той успя да развие само тази област от своите възможности и напълно пренебрегна интелектуалната и духовната си същност. Появи се нещо като стадно

мислене. Нещо по-лошо — вместо да си развие ума човек започна да го деградира. И да умува, вместо да мисли.

Какво е известно сега човек е доста информиран и съвсем не е прост. Знае по-малко за много неща, но вече се забелязва търсена и успешно постигана липса на дълбочина на мисленето. Защо да си тормозя мозъка, когато мога да мързелувам и да се развличам? Животът на повечето хора е, малко или много осигурен — не като през миналите векове — и почти всички си викат „Ще плавам по течението и все ще стигна донякъде. Ако не до друго поне до пенсия и осигурени старини“. И толкоз. И никой не се замисля, че подобен начин на мислене нищо не развива. Все по течението, все по течението, по установените правила и норми на поведение, все по-мързеливо и не забелязваме, че реката, по която лениво се плацикаме и отпускаме, става все по-бавна и по-бавна. Накрая спира да бъде река и постепенно преминава в блато. Бедата е, че преставаме да усещаме блатната атмосфера и вече всичко минава за „нормално“.

Хубаво е човек да се отдава на удоволствията, да се наслаждава на живота, но не трябва да се губи мярката. Всичко трябва да правим с мярка. Абсолютно всичко! Немалка вина за това положение има, естествено науката. Тя измести в обществената мисъл християнството и въведе нова догма, която накара хората да живеят по този начин. Църквата проповядвала, че има задгробен живот, че има Рай и Ад и че ако си живял праведно на Земята ще идеш в Рая. Науката реши, че Ад и Рай няма, че човек е само едно случайно произведение, по метода на пробата и грешката, на Майката Природа и че животът свършва с идването на неумолимата смърт.

Само че не е ясно кога свършва живота. С прекратяването на сърдечния ритъм, със спирането на дишането и на функционирането на мозъка и това, което наричаме естествен край на тленното тяло. А ако има душа и/или Дух, свойствени за всеки един от нас? А ако има прераждане? Какво ще правим тогава? И колкото сега повечето от нас се присмиват на кармичните уроци и възмездия толкова повече те ще си патят някога от своето неблагоприятно и негативизъм.

Защото с мисълта, че животът е само няколко десетки години, прекарани на планетата Земя, ние се отпускаме и гледаме да се „радваме“ на живота, пък после нищо! Няма да ни има и не отговаряме за нищо. Колко удобно! Удобно и вредно за всеки човек. Така

забравяме, че освен права имаме и задължения, забравяме грижата за ближния, губим чувството за отговорност и постепенно се израждаме в дебили. Преставаме да бъдем хора и се връщаме към първичното, към подсъзнанието. Ако има как ще си оперираме мозъка и ще го изхвърлим — за какво ни е?

Вярно е, че който работи с мозъка си не е щастлив. Още в Еклесиаста, сборника, който приписват най-много на възхвалявания от евреите като най-голям мъдрец на древността Соломон е казано, че трупа тъга, който трупа знание. Вярно, но как иначе? Интересно, че в наше време почти всички хора искат, някои дори неистово го желаят, да бъдат щастливи. Никой не иска да стане по-умен!

Забравих кой, но някой мъдрец беше казал, че има два вида хора — умни и щастливи. И всички, явно имат ум в излишък, искат да бъдат щастливи, никой не иска ум и мъдрост и страстно желаят, преди всичко, да имат колкото се може повече пари. Това с парите ще бъде разгледано по-нататък — макар че то е, горе-долу ясно на всички трезвомислещи. Но е безспорно, че всеки е готов да раздава акъл — особено ако не му го искат и не е компетентен по въпроса.

Тук опираме до не съвсем изяснени понятия. Няма точни и ясни определения какво е това да си умен и какво е да си щастлив. Толкова философи толкова години предъвкваха разни положения, а тези основни понятия останаха в мъгла.

Лично аз стигнах до субективния, мой си извод, че умен е този, който разсъждава като мене и го прави, пак според мене, добре. А чувството „щастие“ е още по-неясно — поради емоционалната си основа. Някои наблюдателни хора казват, че е достатъчно човек да е в добро здраве, да е нахранен, да не е жаден, в добро здраве и да не се замисля много, а да се забавлява и той е щастлив. Има нещо вярно.

Вече се доближаваме до това кой е посредствен. Също доста обширно и не кристализирало до край понятие. Изобщо така сме си свикнали — да говорим, да говорим, а какво се разбира от казаното — ние си знаем. Крием мисълта зад думите.

Преди да се спра малко по-подробно на посредствения човек ще изкажа и едно свое предположение. Сигурен съм, че има и външна намеса в мисловната дейност на човечеството. Разбира се, че самонадеяният „венец на природата“ ще отхвърли възмутен подобна хипотеза и всякакви подобни измишльотини, но ние хората винаги,

още от самото ни създаване, сме били под нечие влияние. За жалост много, прекалено много години сме били манипулирани от нечистите сили. Някои ще кажат, че това е Сивото братство, други — Сатаната, трети ще хвърлят вината върху масоните и евреите. Без значение. Много е удобно някой друг да е виновен, а не ние.

От великолепните писания на Зекария Сичин, базирани на шумерския клинопис, става ясно, че сме били създадени като роби, да отменим неземляните в тежкия труд в мините. Така си вървим и досега — с робска, стадна психика, колкото и привидно да се опъваме на тази дяволска и скверна мисъл. Май не сме били създадени по образ и подобие Божие, а като работна ръка. И като такива забравихме божественото начало, присъщо на всяко живо същество!

Слава Богу, не всички външни сили, които ни следят как се развиваме и не са злонамерени. Има и такива, които са склонни да ни помагат. Въобще хората много обичаме да ни водят за ръчичка и да ни казват какво и как да правим. Умираме си просто някой да ни спасява. И това важи за почти цялото земно човечество.

Само че тези доброжелателни сили като ни видяха накъде вървим и взеха мерки. Най-вероятно тях ги е стреснало бурното и неконтролируемо развитие именно на науката и техниката. И особено изоставането в тъй важната област на морал, добра воля и взаимопомощ. Да не говорим за любов, състрадание, толерантност и други подобни неприятни неща.

По-конкретно имам предвид откриването на радиоактивността. В края на „златния XIX век“ човек открива естествената радиоактивност, за което Анри Бекерел и съпрузите Кюри получават нобелова награда. Дотук нищо лошо. Да, но в следващия век се създаде атомната бомба, след нея водородната, неутронната и т.н. Бедата при хората е, че щом науката постигне нещо, то бързо се впряга за военни цели, за унищожение на хора, и много по-малко за добро.

В началото на XX век се наблюдава определен възход в човешката история. Във всяко отношение. Но угрозата за използването на радиоактивността за недобри военни цели слага край на „бел епок“ и слага началото на настъпването на посредствеността във всички страни, предимно обитаваните от бялата раса, и във всяко отношение.

Не е случайно след края на Втората Световна Война се наблюдава засилено присъствие на НЛО над множество страни.

Именно тогава се пуснаха първите толкова гибелни бомби. Военната истерия и взаимното човекоунищожение достига своя връх.

Но външните сили не чакаха. Още след откриването на радиоактивността човешката мисъл, определено и под тяхно съществено влияние, започна да дърпа назад. Разбира се, че това е много бавен процес и не се проявява веднага. Но забележете, че в края на 20-те години испанския мислител Х. Ортега-и-Гасет говори подробно и обосновано за „бунта на масите“. Който не е прочел тази забележителна книга, мнозинството наши съвременници не са я и чували, е изгубил много. Под бунт на масите той разбира фактически настъплението на посредствеността. Въпрос на терминология.

И още, през XX век на власт дойдоха крайно злокобни и опасни за нормалните хора дяволски слуги. Това са руските комунисти начело с Ленин и Сталин и националсоциалистите на А. Хитлер. Жестоки, демагози, властолюбиви, арогантни, с изкривена психика те властваха в Европа под иначе хубавата идея за издигането на малкия човек, на масите. Още се чувства тяхната сянка. През XX век се проведоха и най-големите, най-катастрофалните войни, взели живота на милиони. В края на краищата и болшевиките, и нацистите се оказаха еднакво вредни за човечеството. Дано никога вече не се повторят. Но посредствеността остана.

От около един век става промяна на ценностите. По-точно старите си отиват, а нови такива не се появиха. Освен неимоверно засиленото преклонение пред парата, бързата печалба и развлеченията.

Вече става непоносимо царството на грубия материализъм. Преди векове материализмът сменя в обществото суеверието, след време и религиозността и до голяма степен това е било оправдано и правилно за него време. Като първи идеолози на съвременния материализъм можем да посочим лорд-канцлера Фр. Бейкън, мислителите Р. Декарт, Спиноза, енциклопедистите във Франция и т.н., които, между впрочем, са имали добри намерения и са повели битка с ширещото се тогава невежество и суеверие. Само по себе си това е много похвално и полезно начинание, но вече сме XX! век и нещата стоят по друг начин.

Реално погледнато началото поставя Фр. Бейкън в Англия — поне формално. Между другото той е бил масон и, според негови съвременници, голям демагог. Борбата със суеверието е била хубаво и

прогресивно за времето си явление, но също така от него време се води и битка с Природата. Вместо да живеем в мир и хармония с нея ние се опитваме да я покоряваме! Безсмислено! В подобна борба човек може само да загуби. Но оттогава досега сме погубили немалко от нея и се надяваме да ни се размине. Едва ли, но посредствеността не вижда подалеч от носа си и не се интересува какво ще стане в бъдеще.

Както и да е. Другата отрицателна страна на крайния, прагматичния материализъм доведе до всеобемащата власт на парите. Парите могат всичко, с тяхно се купува всичко (както са казали англичаните това, което не се купува с пари, се купува с много пари). Само че на оня свят пари на никой не са му потрябвали. Много отдавна е казано, че голи сме дошли на този свят и ще си отидем само в един костюм. Важното е какво сме направили в този промеждутък, а не какво сме натрупали. А нарастващата меркантилност няма да ни доведе до нищо добро.

И така, двадесети век мина под настъпващата власт на масите, на „малкия човек“, който изведнъж се почувства особено значим и забрави за някои неща. Искане ми се да ме разберете правилно. Изобщо не съм против никой човек. Напротив! Но вече толкова рядко се срещат хуманисти, доброжелателни, отзивчиви, готови да помогнат, а не да те стъпчат хора, че мъката ще те задуши. Да не говорим за непрекъснато намаляващия брой на истинските учени, на мислителите, на талантите или поне на кадърните и добри хора. Всякаква пасмина се пише за „ентелегенция“.

Всичко е въпрос на еволюция. У всеки един от нас го има божественото начало, колкото на преден план да се явява животинското. След време всеки един ще стане такъв, какъвто трябва — освен ако не прекалим с антихуманните си изяви. Но да се говори за абсолютно равенство, във всяко отношение е тъпотия и демагогия. Има хора, които могат да се дефинират като паднали за малко на Земята ангели, както и такива, които трудно се различават от животните. А между тях — безкраен брой хора със смесени качества.

През Бога и закона всички сме равни. Би трябвало и това трябва да е абсолютно вярно. Но от друга страна в интелектуално и морално отношение различията са значими. Там равенство няма и не може да има. Едни са по-напред в еволюцията си и трябва да помагат на другите да ги застигнат, а други са започнали по-късно и изостават. Не

е страшно това, нормално е. Страшното става, когато недоразвитите се вземат прекалено сериозно, когато смятат, че те и единствено те са прави и налагат грубо и дори брутално своята „доктрина“.

Свобода, равенство, братство са хубави думи, но наложени. Зад тях се крие лъжа — изпълнението на идеологиите недвусмислено го показва. Не можем да бъдем абсолютно равни — това е ясно. Все едно аз, който съм музикален инвалид, да казвам на музикантите какво и как да правят — ще бъдат прави ако ме напердашат, а защо в други области толкова други хора постъпват по този начин?

Свободата безспорно е хубаво нещо, но защо се поставя пред Истината и Любовта. Безспорно свободата е мила на всеки, но Истината и Любовта са свети. Никой не е в състояние да покори мислите ми, да ми наложи начин на мислене, ако аз не го искам. И да ме оковат във вериги аз съм господар на мислите си. Вярно, ще бъда ограничен, но не и поробен. Интелектът и духът са над всичко.

Да си припомним борбата за свобода от турско робство — та няма някой беше забранил нещо на Раковски, Левски, Ботев, Вазов и ред други. Те мислеха свободно и се бореха за свободата на останалите българи — въпреки нежеланието на болшинството от тях да бъдат освободени.

За братството какво да кажа, освен че от древното време на Каин и Авел нещата не са се променили кой знае колко. Много се говори и за демокрация. Дума с неясен произход — дори не е само тракийски и елински. Както и да е за произхода. Но как човек да скрие учудването си, когато гледа как „най-демократичната“ държава на Земята налага с военна сила „демократията“ на други континенти. Особено там, където има нефт. А посетилите тази страна са единодушни, че тя спокойно може да се класифицира като полицейска държава.

Изобщо думи, думи, лозунги, речи, а зад тях — нищо. В нашето съвремие се налага много внимателно да изслушваме политиците и да очакваме точно обратното на това, което те говорят. И да търпим. Много сме търпеливи, прекалено много!

Ами щом търпим посредствеността ще ни управлява. И така що е посредственост в общия смисъл и след това ще видим има ли тя почва у нас. Има, и още как! Тук тя е в разцвета си. Царството на посредствеността и немалко хора, иначе кадърни и мислещи, са притиснати и принудени да играят по нейните правила.

Както вече споменах не съществува точна дефиниция за посредственост. И тук, както много подобни области, всеки да се оправя както може и го разбира по свой си начин.

Посредствеността е нещо средно, нещо средняшко. При нея няма крайности, няма изхвърляния. Няма пропадания и катастрофи, но няма и полет. Не е толкова „златна среда“, а по-скоро нещо по-скоро от рода на „ни риба, ни рак“. Хем е нещо, хем е нищо. Но представлява огромно мнозинство и затова не може да се пренебрегне. Особено като се вземе предвид, че ражда толкова много дребни душици, а вече я избива и на агресия — непременно иска да се налага.

Разпространено е необявеното официално схващане, че посредствеността е свързана с бездарност, неспособност, некадърност, тесногърдие, ограничено мислене, донякъде безхарактерност и тем подобни синоними. До голяма степен това е така, но не съвсем. Отново ще отбележа, че посредствеността не означава глупост и пълна липса на знание, но е вярно и това, че тя е много далеч от съвършенството. И грешат онези, които са на мнение, че всички посредствени хора са мекушави, слаби, незначителни и т.н. Напротив — напоследък посредствените се налагат и грубо поставят своето като единствена алтернатива — едва ли не подразбираща се. Вече от години е налице и войнствената посредственост.

Посредствените са 1–2, може и малко повече, стъпала над глупостта, полуобразовани и полузнаещи. И това „полу“ ги прави особено опасни. Не са прости, в стария смисъл на думата, но простащината им вече е доминираща в обществото. Дребни, ограничени душици, но с мания да владеят света. До голяма степен са успели.

Някой беше казал, че посредствеността е нещо между „най-доброто от лошото и най-лошото от доброто“. Масова продукция е това, не е шега работа. Готова винаги да се бори срещу двете крайности — и срещу талантливите, дори гениалните и срещу пропадналите типове. Срещу всички, които се различават от нея.

Ще се опитам да опиша най-характерните черти на посредствения, колкото и трудно да е това. Освен биещия на очи факт, че това е човек, който не вижда по-далеч от носа си:

На първо място като посредствен може да се опише всеки, който категорично и даже решително отхвърля всичко, което не се вмести в

неговия кръгозор.

Веднага ни идва наум какво е казал шопа, когато видял за пръв път жираф: „Такова животно няма и не мое да биде“. Хем го вижда с очите си, хем го отрича. Защото в неговия закостенял мироглед не се е вместила представата за животно от този тип, което рязко се отличава от познатите му.

Познавате ли такива хора? Приличащи на коне с капаци. На мен ми се струва, че са прекалено много и са навсякъде, далеч не са само шопите. Те просто са най-яркия пример за ограничено мислене у нас. Иначе не са лоши хора. Поне са честни.

Посредственият притежава някакъв минимален багаж от знания и е до голяма степен информиран. Малко ниско качество на информация, но я има. Определено не е прост, често не е и глупав и това го прави още по-опасен. Защото в повечето пъти е и повърхностен и веднъж като му влезе нещо в главата — много трудно излиза оттам. Лесно влиза, а много трудно напуска удобното си местонахождение.

Малкият багаж от знания го кара да се мисли за изучен, не само за образован. Даже в собствените си очи и тези на обкръжението си минава понякога дори за учен. Що се отнася до информацията, за която толкова много се говори през последните години, то трябва да се каже, че има информация и информация. Него го интересува не задълбочената, истинската, съществената информация за значими процеси, явления, състояния, личности. Него го интересуват клюките — кой с коя е спал, кой и къде се напил, кой се е оперирал, кой къде е бил и какво е правил — възможност нещо недобро. Въобще информацията от клюкарски тип. И е доволен, че сега на негово разположение са вестници, списания, телевизии и т.н. — те са затова.

Щом съм се спрял на информацията ще припомня две изказвания на французи за нея. Едното, по-старото е, че провинцията ражда характери, а столицата информираност. Искат да кажат информация за любопитни, а не за любознателни и че тази „информираност“ пречи на изграждането на характера на човек. Второто се появява с идването на телевизията в бита. Французите я определиха като „дъвка за очите“ — познайте защо. Имате право на десет опита.

Докато сме на тази тема никак няма да е излишно да напомня едно популярно (не в България) изказване, приписвано на американската президентша Е. Рузвелт. А то е, че „Великите, големите

умове обсъждат идеи, средните умове обсъждат събития, а малките личности — други хора“. Не съм сигурен дали тази великолепна мисъл не е от някой древен останал неизвестен мъдрец — прекалено е хубава за американска „първа дама“, за която историята нищо не казва. Но е наистина забележителна. И си припомнете какво се обсъжда по телевизии, вестници, списания, радио.

Характерно за типичния посредственик е, че той (или тя) са елементарни като хора, с посредствено мислене — и това е трудно да се дефинира, много рядко притежават чувство за хумор, каквото най-често се среща при интелигентните реалисти, да не говорим за мащабно мислене. Такова отсъства с пълна сила.

Посредственият не е в състояние да разграничи малкото от голямото. В неговите очи всичко е, горе-долу, еднакво. Нещо повече — за него всичко посредствено е впечатляващо, забележително. Разликата, която може да направи е само количествена. Например веднага схваща разликата между, примерно, 100 лева и милион евро. Тук и само тук е цар.

Той и затова не е способен за големи дела — не ги схваща, не ги разбира. Колкото и да му обяснявате няма шанс да разбере, че най-големият враг на най-доброто е именно доброто. При тях щом се получи нещо добро или поне нещо задоволително и те спират. Повече не работят върху него, както и върху себе си, и затова тази тяхна бърза примиреност с постигнатото много им пречи да достигнат висини. А и те ни ги разбират и не им трябват. И така са си добре. Защо да се мъчат да постигнат нещо повече? Не им трябва, а може да им навреди.

Е, не можем от малки умове да очакваме кой знае колко. Нещо повече — появи ли се голяма, грандиозна, общозначима идея те първи я отхвърлят. И по този начин те сами се характеризират като подчертано консервативни. Само че напредъкът на обществото, кой знае защо, не се движи от хора, които непрекъснато повтарят, че еднокое си „няма да стане“. Практиката го показвала и ограниченото догматично мислене.

Светът, човечеството се движи напред от много малкото хора, които непрекъснато търсят, опитват да направят нещо ново, нещо по-добро. Които са непримирими, настоятелни, не се задоволяват с постигнатото и искат да направят още и още. Въпреки яростната

съпротива на огромната посредственост, която много успешно им създава огромни трудности.

Тъжен факт, не ми е никак весело, но такава е сега реалността, масовата посредственост премахна почти изцяло мечтателността, копнежа, големите идеи и други подобни „грандомански химери“. Хората сега се срамуват да кажат, че мечтаят, че имат копнежи и големи цели. Посредствеността сведе всичко до елементарния стремеж от рода на „Интереса клати феса“ както са били казали старите българи още по турско време и всичко друго отиде на много заден план.

Именно за посредствения важи казаното от Ерих Фром, че за съвременния човек е по-важно „да притежаваш“, отколкото „да бъдеш“. Той не иска да бъде ерудиран, умен, добър, деликатен, честен, искрен, образован и тем подобни глупости. Той иска да притежава материални блага. При това колкото повече, толкова повече. И бързо, даже веднага! Още вчера. И да не прави нищо! Пари и удоволствия — това е животът! Работата, задълженията, отговорността, служенето на другите са вредни и категорично отхвърлени сега понятия. Вече всеки говори за права, думи като „дълг“ се изхвърлиха от употреба.

Същият автор изказва мисъл, подобна на горната. Според него сега човек смята, че хубавият живот е живот без усилие. Посредственият не полага усилия и ако се наложи да се потруди гледа да мине с минимума. А без усилие, без болката, която то причинява не се постига много, още по-повече трайно и съществено. А сега е „модерно“ с минимум усилия и бързо при това, да се натрупат максимум пари и всякакви материални блага. Искане за притежание на всякакви материални ценности и блага, а се пропускат знанията и уменията.

За посредствения е важен единствено притежателния залог и той смята, че „Аз съм това, което притежавам“. Докато „Аз съм това, което правя“ и „Аз съм това, което съм“ с лекота се прескачат и игнорират.

Той е консервативен, догматично настроен, незаинтересован от общочовешките проблеми. Нещо повече — на практика той воюва срещу тях. Той на думи е за прогреса, но никак не обича промените. Не е толерантен към никого и скача ако срещне другомислещи. Изобщо — човек от агресивен рачешки тип.

Посредственият обича да се среща със себеподобни (то кой не обича) и такива хора среща предостатъчно. Обича да се смесва и говори за масите и не се усеща, че се олицетворява с тълпата, със стадото. Сега е убеден, че няма цар, няма Бог и той не се подчинява на тях, на никой отделен човек. Счита себе си за свободен човек. Така ли е наистина?

Сега той е подчинен от институциите, от чиновниците в държавата. Не знам за него, но аз лично съм се чувствал най-самотен, когато, макар и рядко, съм се намирал в някаква тълпа. Струва ми се, че това важи за повечето хора, но е възможно и да се лъжа. Според мене голямата социализираност доведе до увеличаване на изолираността на отделния човек и до загуба на индивидуалност.

Нашият човек много обича споровете и кой знае защо някои са му внушили, че в спора се ражда истината и че повече глави — повече разум. В спора, в крайна сметка, всеки си остава на първоначалната позиция — най-много да се скарат. На тях им е чужда мисълта на Гьоте, че интелекта зрее в тишината. И заместват всичко с много приказки като го наричат общуване.

Да не говорим, че и 100 глупака да събереш за съвет пак няма да получиш разумно предложение. Глупавият си е глупав и колкото от тях да събереш няма да получиш умна мисъл. И друга тъпотия се шири из нашето общество — че ума зависи от годините или от пола. Глупакът си е глупак и на 20, и на 30, и на 40, и на 60 години — изобщо винаги си е такъв. Най-много да придобие известен житейски опит и да стане по-предпазлив. Но това не пречи да се говори, например „Дайте път на младите“.

Едно време са уважавали по-старите хора, сега колелото на историята се завъртя в друга посока. Хубаво е, че еди-кой си е млад. Но дали това е достатъчно? Който си е посредствен на млади години такъв ще бъде и като му се увеличат годините. Тогава ще викаме друг млад посредственник и ще се чудим защо не се получава.

Другата ми мисъл е за начина на мислене на мъжете и жените. Той просто е по-различен и това не дава основание нито на мъжете, нито на жените да се смятат за по-умни. Така че ми е смешно като чуя твърдения от рода на това, че примерно начело на държавата трябвало да застане жена. Само защото е жена, а дали притежава необходимите

за това качества изобщо не се смята за важно. Не мислете, че само мъжете са посредствени. Това е общо заболяване.

Малко странно, но борбата на жените за надмощие съвпада до голяма степен с началото на бунта на масите, според Ортега-и-Гасет или с масовото настъпление на посредствеността. Още преди век във Франция и суфражетките в Англия подемат борба за равноправие между половете. До голяма степен те са били прави и постигнаха значителни успехи. С основание. Но, както често става, и тук се губи мярката. Сега мъжът е натикан в миша дупка, особено у нас, и само се гърми колко способни и неоправдани са жените.

В наше време западниците така са устроили правовата си система, че една жена може да разори и вкара в затвора мъж за най-малкото нещо. По принцип прегрешенията и престъпленията трябва да се наказват и така е правилно. Но трябва да има някаква съразмерност. Не може за неща, които някои жени харесват, други да искат за същото и да налагат прекалено строги наказания на мъжете. Човек остава с впечатлението, че да си „сексист“ е много по-лошо, отколкото да откраднеш огромни суми от обществото или даже от това да си убиец.

Както при развод направо да ги обират. Засега в съда се имат предвид само заслугите на жената при изграждането на семейството, а тези на мъжа остават в сянка и той почти неминуемо бива наказан.

Все забравяме, че преди да сме мъже или жени, млади или стари, българи или не, **преди всичко трябва сме хора.**

Особеното у нас е, че еманципацията доведе до масовата поява на тихи, кротки, боязливи момченца, послушни и нерешителни и понеже в Природата няма празно масово се навъдиха „мъжки момичета“ които се чудят защо не се получава това, което така неистово те искат. На първо място помощ им оказва училището, където прекалено малкото мъже като учители и зубрашкия стил на образование, както и елементарния биологичен факт, че момичетата се развиват малко по-рано и момчетата стават нещо като „персона нон грата“ — освен за забавления и сравнения колко сме умни и забележителни.

Освен училището и т.нар. „право“ още от комунистическо време се възхвалява във всички медии и литература майката и жената за сметка на грубата и недодялана мъжка половина. И тя наистина го закъса като цяло. Почти изчезнаха вековните хубави женски качества, а

сега жените доста често проявяват отрицателните мъжки качества, срещу които те се бориха. Излиза, че борбата им била не толкова за равноправие, а чисто човешки и те са искали да изместят мъжете и да се държат като тях. Да натикат мъжете в миша дупка и после да се оплакват, че сега нямало истински мъже.

Много често жените сами не знаят какво искат. Освен това да бъдат забелязани, да изпъкнат, да бъдат оценени и да направят истинско семейство.

Но само като цяло, защото в живота нещата стоят малко по-различно. И войнствените амазонки все още не могат да се ориентират какво да правят и как. Жените винаги са ползвали чара си за кариера, винаги са били склонни да поизлъжат за своя изгода. Е, и мъжете го правят това, но нали те са отдавна са признати за виновната част на обществото.

Една жена почти винаги тръгва от презумпцията, че тя е много способна и недооценена. Много рядко се поглежда отстрани и оценява обективно. Всяка жена е убедена, че никоя друга жена не е по-способна от нея самата и за нея с пълна сила важи правилото „С какво тази е по-добра от мене?“. Най-интересното е, че в поне 80% от случаите тя е права. Но в създадения от мъжете делови свят правилата изискват и други качества.

Жената излезе от дома и семейството (нещо да кажете за съвременното семейство, защото за мене е по-добре да замълча от неудобство) масово навлезе в обществения и деловия свят. Някои се справят отлично, други не чак толкова. Но това навлизане стана на определен етап на развитие на човечеството. Тогава, когато мъжете успяха да премахнат тежкия, понякога дори непосилен, преди всичко физически труд и да улеснят колкото се може повече работата.

За пример ще дам шофьорството — просто защото е масово и ясно явление. Едно време да си шофьор беше тежък занаят. Трудни пътища, кални, обикалящи, както не толкова добри автомобили, които трудно се поддържаха и шофьорите носеха кирки лопати, манивели и други подобни. Сега пътищата са отлични, асфалтирани, удобни; автомобилите се усъвършенстваха, с много екстри и тем подобни. Вече и жените могат да бъдат шофьори и те го правят масово. Верни на себе си почти веднага започнаха да се афишират като по-добри шофьори.

Специално за в България жените бяха подведени от приказките за равноправие, като властите, използвайки феминизма, накараха жените да работят, за да могат да се спасят семействата от бедността. Изведоха жената от дома и я вкараха в производството и сами виждате резултатите.

Жените винаги са били привлечани от властта и парите. За тях е по-важно един мъж да има пари, които с удоволствие ще пръскат, да е известен и направо ще се сбият за него. Те обичат победителите, а героите и свестните мъже често не се радват на тяхното внимание. За интелектуалците да не говорим — те влизат в употреба само когато няма нищо по-добро. И почти всички жени са си изпатели от една калпава порода мъже, която можем да класифицираме като „чаровен негодник“. Както мъжете се привличат и патят от жените тип „кучки“. Разбирате какво имам предвид.

Жените се оказаха много по-практични и изпълнителни. Повечето от тях са комплексирани, обичат да хитруват, а не малко от тях са и доста лукави и крайни, бедата при почти всички от тях е, че често не знаят какво искат. Ако може — хем така, хем иначе.

Вече отбелязах, че с навлизането на жените в производствената и политическата сфера те започнаха да придобиват онези отрицателни качества и пороци, за които така жестоко обвиняваха едно време мъжете. Оказва се, че тяхната критика е била защо и те да не бъдат лоши и защо и те да не печелят по този начин. А не да се премахнат лошите постъпки и пороците. И вече не сме хора, а антиподи.

За женската посредственост и изобщо за женската психика и качества може много още да се говори, но вече ще навлезем в обща и по-обширна тема. Затова ще се задоволим, няма как само с това малко общо и кратко изложение. Да са ни живи и здрави жените, още много да ни ядосват и радват; те са винаги прави и вечно таят някакво чувство за вина, на недооцененост и на дявол знае какво още. Но много помагат за възхода и поддържането на посредствеността.

Искрено се надявам, че все някога тази безсмислена война между половете ще престане и ще започнем да се ценим един друг по други показатели, а не по изброените. И колко по-бързо разберем, че всяка борба и всяка война е безсмислена и че най-често няма победител, толкова по-добре. Всеки победител след време е губещ.

Въобще посредствеността много обича борбата от всякакъв вид и противопоставянето. Непрекъснато се стреми да насъска и настрои едни хора срещу други. Независимо за какво, все ще се намери за какво. И най-масовата, най-старата най-безсмислената война, която се поддържа от посредствеността е именно войната между половете. По-горе изтъкнах, че това просто е начин на мислене, а не повод за превъзходство. Какво ще се говори ако се окаже, че твърденията на езотериците се окажат верни и има прераждане. Това ще означава, че всеки мъж и всяка жена в предишни животи са били от „противния“ пол.

Вероятно може да се добавят още характеристики на посредствения човек — все пак това е доста обширна тема. Но засега и това стига. Мисля, че вече е ясно какво имам, слава Богу не само аз, предвид.

ПОСРЕДСТВЕНОСТТА В БЪЛГАРИЯ

Дали има посредственост в нашата любима страна? Смешен въпрос. Откъде мислите, че съм придобил опит и стигнал до горните разбирания. Откакто се помня в България винаги е управлявала посредствеността. Аз лично я заварих да се кипри високомерно на власт, която е заела незаслужено с идването на комунистите, „с решаващата помощ на великия Съветски Съюз“.

Не знам как е било по царско време — само съм слушал и чел за него. Но като че ли тогава нещата не са били толкова лоши. Вярно хората са били бедни и т.н., но се забравя, че това е неизбежно като се вземе предвид факта, че България е водила няколко войни по царско време миналия век. Които е загубила с неизбежните негативни последствия.

От друга страна в обществото още са били в сила някои истински ценности, които след това биват заменени с много принизени, даже фалшиви комунистически псевдоценности. На първо място бяха поставени партийните интереси и БКП беше над всичко. Над човека, над народа, над държавата. Дори в Конституцията член Първи това гласеше.

Не се знае по чия идея се заражда комунизмът. Много опасна идея, защото засяга тънките струнки в човешката душа и я трансформира не за добро. Има предположения, че това е масонска, еврейска или каквато и да е там прокарана и наложена идея. Не знам, но като погледна нейните идеолози, които вероятно са заблудени и подставени лица, виждам, че това е привлякло видни интелектуалци, мислители, философи. Идеята намира най-много поддръжници, последователи и хора, които я развиват и усъвършенстват сред интелигенцията и средно заможните членове на обществото. Не сред работниците — те не са я познавали и не ги е интересувала.

Най-кратко комунизмът може да се опише с три „Д“: деспотизъм, демагогия и (заради „д-то“) диктатура над пролетариата. Не на пролетариата, както се афишираше, а над всички хора в държавата.

Комунистите, в името на светло бъдеще наложиха с много жестокост и кръв своята химерна идея и през цялото време лъжеха на поразия за своите цели и постижения. Такава мащабна демагогия светът не беше виждал, но тя успя да заблуди много хора по земното кълбо. Просто защото честният човек е доверчив и съдейки по себе си смята, че и другите са честни.

Формално се водеше диктатура на пролетариата, но изцяло беше диктатура над всички — работници, селяни, интелектуалци — от шепа „избрани“ посредственици. Които винаги бяха безпределно верни на Партията и на Големия Брат — блюдолизци, кариеристи и абсолютни егоисти. Слабообразовани, с ниска култура, за коефициента на интелигентност да не говорим, но жадни за власт и нищичко не разбиращи от икономика.

И за да има работническа класа, чийто челен авангард да бъде тяхната Партия, от добри селяни направиха калпави работници. И тръгнаха да променят всичко — моралните ценности, начина на живот и мислене, ролята на църквата, всичко. Отначало всичко, по-скоро по инерция, върви добре, но с годините тяхната некадърност и несъстоятелност ставаше все по-явна. И в крайна сметка си отидоха. Така ли мислите? Лъжете се.

Те успяха дълбоко да внедрят в нещастната ни страна некадърността и посредствеността. И още сме в техен плен. Дори нещата станаха още по-зле в смисъл че още се замъглиха и се увеличи несигурността. Сега разполагаме с някаква, по-скоро илюзорна, свобода и определено по-богат асортимент в магазините, но не живеем по-добре. Сега сме едни от най-бедните в Европа, благодарение на комунистите — преди червени, а сега притаени и посинели.

Струва ми се, че беше много отдавна, в годината след прословутия и превъзхваляван Априлски пленум на БКП, бях на почивка на Черно море. И съвсем случайно, аз бях много малък — на десет години, чух двама души да говорят за ситуацията в България. Тогава тези неща изобщо не ме интересуваха, но чух и запомних една страшна мисъл. Евала на човека, който каза, че „Сега в България няма вече прости хора, но простаците стават прекалено много“. Страшна интуиция имаше този човек и много точно каза как стоят нещата. Тогава на вид беше около 33–35 годишен, та не ми се вярва още да е

жив. Но съм сигурен, че е бил свидетел на непрекъснатото нарастване на простацината.

По царско време българите се славеха като трудолюбив народ. По времето на социализма тази тяхна добродетел се изпари, изчезна. Българинът спря да работи. И защо да се труди, да се мъчи, след като всички получаваха горе-долу еднакви заплати, които има позволяваха някак си да преживяват. А ако работи може да сгреши нещо и тогава го емваха по всички линии — партийна, административна, профсъюзна. Оказа се, че е благодат да не се работи, а да получаваш заплатица и да поминуваш. Леко и приятно. Работиш, не работиш — едно и също. По важно бе да се отнасяш с разбиране и възхвала към „народната власт“. Да се отнасяш положително към нейните мероприятия.

Посредствеността наложи ново отношение към труда, въпреки че нейните лидери песни пееха за труда, за работещите. И тотално преиначиха думите на своя най-велик вожд и учител. А самият Ленин беше казал, че „не греша само онзи, който не работи“. И те решиха да не работят с цел избягване на грешките и да не си развалят благополучието. Изобщо не им мина през ума, че по-голяма грешка от това въобще да не работиш няма. Няма и не може да има.

Всички заплати бяха намалени — особено на гнилата интелигенция. Това, което мъжът е получавал по царско време, когато е имало някакви европейски критерии, се раздели — съвсем грубо — на три. Едната трета той пак си получаваше, другата дадоха на жена му, а третата изчезваше незнайно къде. Уж за държавата. Едновременно с това се започна една мащабна кампания за възвеличаване на жената и майката. В която по принцип всичко беше правилно, но както ви казах, ефектът беше все обратен. Набутаха мъжа в миша дупка, да не говори много, а от това жената нищо не спечели. Освен правото да опъва на поне два фронта и основно да поддържа и семейния бюджет. Кое то пък се отрази на семейството. Няма как — в Природата нищо не се губи. И на мястото на мъжете се появиха женчовци, а жените загубяха.

Българинът, като цяло, започна да гледа другояче на труда. Като нещо недостойно и едва ли не срамно. И се появиха приказки от рода на „По-добре паднал под масата, отколкото прав зад струга“, „По-добре с бирено коремче, отколкото да се изгърбиш от работа“ и други подобни. Те замениха казаното още по време на Възраждането ни „Залудо работи, залудо не стой“. Разни времена — разни идеали, както

е казал писателят, убит от зараждащата се посредственост, от своя герой — бай Ганьо.

С времето постепенно, но сигурно изчезнаха отначало хората, които ще помогнат на човек безкористно и казваха „Заповядай, вземи“. След тях се изпариха дори тези, които казваха „На“ и лека-полека всички, или почти всички станаха груби материалисти, себични и готови да газят останалите, да ги клеветят, мамят и т.н., и т.н. — всеки разбира за какво става дума. На власт се възцари посредствеността, а хората, като гледат какви ги вършат облечените с незаслужена власт нов тип парвенюта и те започнаха да се държат като тях. Нали имаха наложен модел на държане и даже на мислене — представете си. Хора с нисък коефициент на интелигентност само защото държат властта да ти казват как да мислиш! И знаят само „Дай!“.

Сегашните управници и назначените от тях глашатаяи съвсем се оляха и сега в България е пълно с хора стигнали до фазата „емоционална безчувственост“, хората станаха сиви и пасивни, инертни и трогателно безучастни, интересувачи се от това как да преживеят, да ги има, а за развитие се говори много малко. Вече сме наближили опасно до „духовно опустошаване“. Добрите, умните, кадърните, доброжелателните бяха осмени и заврени в миша дупка. Моралът, общочовешкият морал, беше критикуван като отживелица и на негово място се въведе съвременен такъв с плачевни (най-меко казано) резултати.

През социалистическите години рязко се увеличи пиенето. Една съвсем естествена човешка реакция на случващия се в държавата абсурд. По едно време имаше статистики, че се увеличила консумацията на вино 2,5 пъти, а на концентрати — 7 пъти. Естествено такива нелицеприятни констатации изчезнаха, ала пиенето не намаля. Напротив — още повече се пие, пие се здраво и сега. Дори нещо по-лошо става.

Така давахме много лош пример на подрастващите. Децата, няма как да е иначе, виждаха какво се прави, чуваха какво се говори и следваха примера на родителите. А на кой друг?

Мимоходом само ще отбележа, че в училище, там, където се подготвя бъдещето на нацията, нещата се обърнаха с краката нагоре. Началото бе поставено с ниските заплати на учителите. По царско време учителите са били уважавани хора и са получавали добри

заплати. Та помислете си — учители са ставали писатели, композитори, художници и т.н., а сега кой се съгласява да стане учител при тези ниски заплати и войнствена папlach?

Освен това тази професия прекалено се феминизира. И прекалено много реформи в образователната система. Преподаватели от висшите заведения прекаляваха с внедряването на знания, без да се съобразяват с възможностите на малките ученици и без да имат необходимия педагогически опит. И децата спряха да учат — защо да се измъчват с непосилен товар, като тъй и тъй ще минат в следващия клас. На общия фон на царуваща посредственост ниските заплати, залитането към академизацията, прекалено многото реформи, прекалената феминизация доведе до срив някога отличната ни някога образователна система. Резултатът е, че **улицата превзе училището**. А сега — докъде ще стигнем по този начин?

Нашето училище, преди да стане едно голямо нищо, беше направо казано зубрашко. Не се толерираше мисленето, а зубренето и възпроизвеждането на някакви знания, които за нула време след това се забравяха. Бележката стана самоцел и това, наред с явното преобладаване на учителки и по-бързото развиване на момчетата, доведе момчетата до незавидно положение и те направо са натикани в миша дупка. И за никакво тяхно развитие в училище не може да се говори.

От школата за живота масово излизат полуобразовани и направо невежи хора, в чийто речник „яко“ и „копеле“ представляват почти половината от значимите за тях думи. С бедни познания, още по-бедна култура във всяко отношение и старателно избягващи мисленето. И тук посредствеността се проявява с пълна сила и как да е другояче, след като един неин ръководещ представител се изказа, че „Учениците трябвало да пишат оценки на учителите“. Боже Господи, та това беше министър на образованието (Д. Вълков). Както се беше изказал Радой Ралин (лека му пръст) — „Страх ме е от културата на министъра на културата“.

При теза ситуация какво можем да очакваме от „бъдещето на нацията“. Те ни гледат как мързелуваме, прием, клюкарстваме, пушим и развратничим и се учат. Ние сме техния пример за подражание, за съжаление недостоен. И училището стана пръв проводник на интересите на посредствеността. Не стига, че поначало образованието

е начин на манипулиране, а сега и това насаждане на посредствеността! Явно на някой не му харесва да има образовани, мислещи и културни българи!

За огромно съжаление сега младите у нас са слабо образовани, като изключим компютрите, малко неща умеят, а само искат. Нищо не могат да направят както трябва, а искат да имат всичко. И то веднага! Без усилия, без труд, без отговорност и задължения. Лошо ги научихме и ще си патим от това и ще чакаме индиговите и кристалните деца да пораснат и да оправят нещата. Все някой друг да ни свърши работата! Ние явно не можем, разглезихме децата и насадихме посредствеността.

По времето на социализма българинът тотално преобърна ценностната си система и вече се уважаваха и ценяха по-елементарни човешки качества, мисли и идеи. Да не мислиш много, в никакъв случай да не противоречиш на властващите, да се носиш по течението и да не знаеш много, че иначе лошо. Важното бе да си съгласен с „мероприятията на народната власт“, да не се бунтуваш и винаги (над 100% успеваемост) да гласуваш за „любящата“ ни Партия (ние и сега не избираме управляващи ни, а гласуваме предварително казано за кого). Ти само бъди неин и остави всичко останало на нея — тя ще се погрижи.

Между другото изборите в България, освен че са фарс, но ни дават рядката възможност да „избираме“ между чумата и спина — едното е старинна масова и унищожителна болест, а другото съвременна такава — какво да избере човек? Не между добър и лош или между двама различни добри и кадърни хора, ние трябва да избираме между двама или повече некадърни, егоистични, алчни и продажни посредственици.

Не само в България стават тези неща — како се върнете в началото ще видите, че процесът е глобален. Но тук стигна пословични, невиджани размери. Просто ужасяващо е положението в нашата иначе тъй хубава страна. Ако в другите страни се говори, че има някаква мафия, то у нас положението е направо страшно. За пръв път в световната история *мафията се сдоба с държава* и прави каквото си иска.

И тази мафия е съставена не толкова от криминални елементи, колкото от бивши партийци, главно от т.нар. бивши „апаратчици“,

номенклатурчици, алчни и безскрупулни комсомолски лидери (те пораснаха) и начело с бивши началства от Държавна Сигурност. Те колят и бесят сега, но го правят много по-прикрито от преди. По-предпазливи са, но не поумнели. И продължават да имат изкривени представи за икономика, въпреки че изоставиха явната политическа власт, а зложиха на скритите икономически лостове. Фуражка и икономика, и към нея прибавен труд в полза на обществото, са диаметрално противоположни неща.

Който не вярва да провери „командния състав“ на повечето от по-големите фирми и обединения. Например колко шефове в Мултигруп бяха и са от ДС. Може даже да се уточни от кое точно управление на ДС са били. Но това са подробности. Важното е, че те продължават да са на власт и управляват изцяло в своя полза, а народа кучета го яли!

Крадоха, крадоха, та се оляха! И никого не хванаха, никого не осъдиха! Всички те са почтени и уважавани граждани на РБ и милеят за милото ни отечество. Но само на думи. Нашата страна е тясна за тяхната лакомия и гледат да избягат и да живеят охолно с откраднатото някъде в противната чужбина. Та я си спомнете какво направи и къде е сега синът на кръволока и видния ръководител Мирчо Спасов!

И пари в куфарчета се раздадоха, и на безценица се изкупуваха фабрики, заводи и всякакви материали и учреждения. Явно много е било направено, че след такова безогледно обиране още имаше. Имаше, ама вече няма. И какво ще се краде?

Обикновено се казва, че за мъртвите или добро или нищо. Кажете ми какво „добро“ и какво „нищо“ може да се каже за Андрей Луканов. Идеологът на нашенската перестройка, наследник на предатели и фурнаджийски лопати. От него тръгнаха всичките тези идиотщини и пладнешкия грабеж в името на оцеляването на Партията. Особено ми стана мъка на сърцето като разбрах, че дори той е измислил името на новия съвременния Отечествен Фронт — Съюз на демократичните Сили.

Толкова хора излъгаха с тази синя идея, която по същество се оказа посткомунистическа. Толкова хора повярваха, че идват промени, че идва края на бруталния комунизъм, на посредствеността и толкова, че и още повече хора останаха дълбоко излъгани. Те излязоха на огромни митинги и бурно подкрепяха водачите, които после ги

излъгаха изцяло. Оказаха се, не демократи, както се пъчеха, а сини комунисти.

Вече двадесет години сме уж в преход. Преход от какво в какво? Реално погледнато изобщо няма никакъв преход, а само комунистите извършиха дворцов преврат и си запазиха властта — само че по друг начин. Уж дадоха свобода, което до голяма степен е вярно, но си запазиха своите хора и икономическите лостове и пуснаха в действие закона на джунглата. Вкараха в живота ни борчета, убийци, крадци, наркомани и всякаква подобна папlach, която сега прави каквото си иска и е под закрилата на властта и закона. Сега са в политическото пространство се пъчат и грабят някакви сини комунисти. Преход изобщо няма. Има само смяна на методите и груби некомпетентни действия на новата посредственост, която си е чиста проба пряк наследник на старата.

Тогава още не го знаехме и имахме някаква надежда за свежи и ползотворни промени в обществото и икономиката на страната. А те дойдоха да си напълнят и препълнят гушката докато са на власт и после „Хай със здраве“. Гледайте си работата и народът не ни заслужава. След тези алчни и корумпирани лидери колко хора сега ще излязат на митинг?

В крайна сметка, огледайте се, ДС и другите фуражки още са на власт и предопределят развитието на България. Интересен и многозначителен факт е, че инициалите ДС присъстват в абривиатурите на повечето известни политически партии — СДС, ДПС, ДСБ и дори НДСВ. Може би е случайно съвпадение, но показателно.

И тези политиканстващи лумпени си я карат както си знаят. Държавата едва крета и, представете си, има Министерство на Икономиката. Едно от многото министерства, някои от които създадени да се облажат повече „наши хора“. Нямаме икономика, а имаме Министерство по икономика и енергетика. Все едно в Швейцария, в Чехия и други подобни страни да създадат Министерство на морското корабоплаване! Или ескимосите да създадат Министерство по проблемите на Сахара! Абсолютен цирк!

В проточилите се безкрайно дълго „години на прехода“ (в които преходът почти отсъства) не се създадоха никакви икономически предпоставки за развитие. И без човек да е икономист или поне

асистент по политическа икономия му е ясно, че **икономика** може да има само там, където има **производство**. Трябва държавата да създаде благоприятстващи условия за него, да го защитава пред външни съперници и т.н.

Нищо такова няма у нас. За държавата производител е мръсна дума и тя го гони едва ли не като престъпник. В България се създадоха условия за посредниците. И се появиха прекалено много търговци, прекалено много мутри, бандитите се нарекоха „бизнесмени“. И се говори за внос, за комисионни, за бързи печалби, как да се заобиколят данъчните. Въобще игра на котка с мишка и на имитация на дейност, но носещо големи печалби на някои успели с цената на всичко посредственици. А производството се срина.

Толкова много икономисти се кипрят сега у нас — няма ли кой да каже на управляващите, че икономика само с посредничество и търговия не се прави. За да се търгува с нещо, то трябва да бъде направено. Правилно се разчита и на данъците, но и те не са водещ фактор ако искаме да имаме икономика, не само финанси. Разбира се, че и те са необходими — имам предвид посредничество, търговия и данъци, но доминиращо в една стабилна икономика може да бъде само производството на качествени, необходими, нови и търсени стоки. Така се постига и някакво благоденствие на всички, а не само на отделни „наши“ мошеници и бандюги, които, много често тясно преплетени с властта, гледат само как да си напълнят гушките.

Комунистите съсипаха селското стопанство, не толкова с ТКЗС-тата, колкото с идиотската приумица АПК. Страна, която е била водеща аграрна държава и в която са се раждали всякакви и хубави селскостопански продукти сега е страна, в която се ядат боклуци. Съвременните нашенски демократи, т.е. „сините комунисти“ (наследници и приемници на червените) продължават успешно тяхното велико дело и сега селата пустеят. И внасяме безвкусни зеленчуци и плодове и се чудим какво да правим и какво да ядем и прием, и да ни страх от това, което се продава на пазара. При положение че това, което се ражда у нас е много по-качествено, но няма кой да се занимава и хората там живеят от бедно по-бедно.

Ако от Европа ни отпуснат някакви пари за селското стопанство те или в огромната си част потъват в джоба на някой политически посредственик на власт или не се усвояват — главно защото няма как

да се открадне от тях. Не им щем парите на европейците щом няма лична облага! Една водеща и прекрасна някога селскостопанска нация сега яде буламачи и се чуди как да свърже двата края и просто да оцелее.

Продажните и некадърни посредствени управници успяха да съсипят всичко. И тук са се намесили и чуждестранни фуражки. Те може да не носят фуражки, но и те като нашите кадесари и тем подобни вследствие на дълго пребиваване на главата на стегната фуражка (дори и фиктивна да е) получават професионална деформация. Спират да мислят и фуражката полека-лека им изглажда мозъчните гънки. Само че, за разлика от нашите корумпирани и изобщо не мислещи за народа, ръководни кадесари и апаратчици те защитават интересите на държавата си.

И успяха, с помощта на услужливи нашенци, да съсипят и промишлеността, която беше изградена по соц. време. Имало е план в началото на 90-те години да се елиминират близо 2000 големи и малки промишлени предприятия. Начело със завода в Радомир, „Кремиковци“ (това недоразумение на социалистическата мисъл, но изградено и работещо).

Какво излиза. Едните провалиха селското стопанство, а ведно с другите — и промишлеността. Какво остава, за да има производство и икономика? Нищо, по-точно казано ГОЛЯМО НИЩО! Говори се за значението на туризма, но само с туризъм и данъци без производство икономика не става. При цялостната безхаберност в калпавата държава, без подходящо изградени транспортни комуникации, при лошо обслужване, нисък стандарт на живота, бюрокрация, псевдосправедливост и неголям опит в тази насока — за къде сме с туризма и не само с него? Жалко за хубавата страна!!!

Подобно е положението и с интелигенцията и с образованието. И те са натикани в миша дупка и едва преживяват. Както вече споменах образованието ни е в повече от явен упадък, висшето образование и то е в колапс, в научните институти мизерстват и всички по-образовани, по-културни и по-кадърни хора гледат да избягат някъде, където ще бъдат ценени. Не като в нашата калпава държава! Тук не ни трябва такива хора. Да се махат или ще ги унищожим! Посредствеността и стоящите зад тях заинтересовани в България да няма повече българи ще направят необходимото. Много хубава страна е България, я да ги

няма тези интелигентни и талантливи, но не ценящи сами себе си българи и ще видите какво ще стане!

В нашата страна беше и е на почит образованието. Май че напоследък тези думи се изпразниха от смисъл. В държава без икономика повечето новоизлюпени висшисти са „икономисти“. Пълно е и с прависти при положение че именно съдебната ни система е най-много критикувана от Европейския Съюз — и с основание. Нашата уж правова система е бастион на посредствеността. Тромава, неефективна, претенциозна и, разбира се — силно корумпирана, тя отдавна е в съюз със силните на деня и действа в синхрон с тях. Нали разбирате, донякъде това е нормално — в една къща най-мръсни са тези уреди, с които си служим да поддържаме чистотата. Но те загубиха всякаква мярка и се грижат най-вече за шкембето си като отдавна забравиха, че трябва „криво да седят, право да съдят“. Хора без чувство за време и справедливост, за етика и коректност по-добре да не говорим. И едни са законите за дребните престъпници, а съвсем други за големците, за големите апаши.

По начало, не само в България, в съдебната система, създадена от бялата раса по примера на елините, има нещо сбъркано. Не е свързано пряко с посредствеността, а по-скоро с морала и честността. В съда не е на почит истината, да не говорим за Истината, а това кой как ще поднесе спектакъла, как ще интерпретира фактите, доколко добре познава материята, как ще обработи свидетелите и т.н. — знаете как е. Само че така на преден план излизат актьорските и интелектуалните качества на заетите с тази работа, ценят се техните ораторски и аналитични способности, а самата истина остава да подсмърча край „великите професионалисти“.

Самозабравилата се съдебна система, която се отличава и със самовлюбеност, самонадеяност и ориенталско чувство за време, живее свой си живот и гледа отгоре, с презрение на тези, които не си плащат, за да има „справедливи“ присъди. Може с години да мотаят хората и там преспокойно се губят факти, документи, доказателства, улики и най-важното, доверие. Много малко са хората, които наистина вярват на неефективните съдебни органи и разчитат те да отсъдят справедливо. Нашата съдебна система е бастион на посредствеността и представлява странна смесица от чиновничество, театралност и корумпираност; живуркаща кой знае къде, кога и защо. Обособена и

изолирана посредственост съществуваща по свои собствени закони и поставяща сама себе си начело на държавата. Отделена от всички — общество, хора, държава, общество, народ и податлива само към хора с тлъсти пачки и големи прегрешения.

За нашите т.нар. „хора на правото“ думи като „обективност“, „безпристрастие“, „справедливост“, „неподкупност“ и други подобни звучат като откровена псувня и те се нервират и обиждат дълбоко и искрено като ги чуят. Това не са техни думи!

В държавата ни щом някой, независимо кой, от редиците на агресивната посредственост, дойде на власт той автоматично се поставя над всеки един закон. За върховните управници, политици, депутати, съдебни магистрати и тем подобна паплач законите са за раята, за нискостоящите. А те са „богоизбрани и се извисяват“ над всеки закон, макар и направен от самите тях. Законите са за стадото. Ами щом стадото не протестира значи е съгласно и така му се пада.

Съществуващата правна система у нас не подлежи на никаква критика. Как да критикуваш нещо, което нищо не е! В сила е прословутият закон „За кокошка няма прошка, за милион няма закон“. Корумпираност, арогантност, в действие е законът на джунглата. И човек, ще не ще се сеца за казаното от Платон преди толкова много векове. Не го цитирам дословно, но мислителят отдавна е казал, че законът е излишен за добрия човек. Той при всяко положение се старее да действа правилно и в полза на другите. Докато лошият винаги ще намери начин да заобиколи закона. При това положение бихте ли ми казали защо ни е още една власт на продажните, корумпираните и посредствените!

Интересно нещо е законът у нас. Строг, понякога даже много строг към бедните, раята (т.е. демоса), справедлив към богатите и определено недостигащ до най-силните мошеници и управници. Защо са ни закони ако те не се спазват от всички?! Нашите видни политици и ръководители не осъзнават, че дават много лош пример с неспазването на техните закони. С поставянето си над закона те просто подтикват и следващите ги да правят така.

Калпава съдебна система, изцяло погрешна социална политика (А, има ли такава?!) и страховитото увеличаване на бедността неизбежно води и до увеличаване на престъпността. Бедният, който се чуди как да оживее, може да стане страшен. Започва да краде (е, не чак

толкова колкото управниците и мутрите) и няма да се спре и пред убийство. Не е много известна максимата на Конфуций, че когато честността се възнаграждава повече от кражбата, то последната почти ще изчезне.

За прословутата с годините интелигентност на полицаите (преди милиционери) няма какво да говорим. И те са станали алчни, на моменти арогантни към „раята“ и трепереци пред началството и „голямото добрутро“ и само хленчат за субсидии. И те гледат как да се облажат колкото се може повече (няма от кого да гледат) и често служат повече на бандитите, отколкото на обществото и държавата. И много обичат да са ту от едната страна на барикадата, ту от другата. При тях можем да си послужим със стандартното оправдание, че в една къща най-мръсни са уредите, с които поддържа чистотата. И държавата може да отрязва интелектите, но си къта полицаичетата. У нас има твърде много полицаи, които, ако стачкуват, получават каквото искат. За разлика от учени, учители и други подобни. Полицейска държава, какво да я правиш. Полицаят взема повече от интелигентния.

Сега е пълно с икономисти, а нямаме икономика, с прависти, а няма справедливост, коректност и търсене на истината. Това са уважаваните хора, наред с шоубизнеса и приближените на властта. А в една страна ако не се уважават инженерите, агрономите, учителите, лекарите и други подобни най-полезни професии я пиши бегала. Държава, в която на почит е фуражката и ниската култура не я чака нищо добро. Тя е царството на посредствеността. Там управляват мутри, мафиоти, крадци, мошеници, полицаи, военни и тем подобни.

Още по времето на Тодор Живков, който все пак е бил израсъл и възпитаван по царско време, се започна една епична и смехотворна борба с мошеника у нас. И много интересно! Колкото повече държавата се бореше с мошениците, толкова те се чувстваха по-добре и по-добре! Парадокс ли? Едва ли? Нали вече знаете за резултатите от политическата дейност.

Спомнете си и за старата немска поговорка: „Пътят към Ада е постлан с добри намерения“. При това те имат предвид все пак доброжелателни, а не, както е при политиците, лицемерни изявления.

Винаги се получава обратното. В края на краищата държавата не само не се справи с мошениците, бандитите и мафиотите, но и стана обратното — те я превзеха и сега управляват най-дълбокомъдрено.

Така че крайно време е у нас да се подемe нова мащабна битка. Нека държавата да започне борба срещу кадърните, честните, талантливите, интеллигентните хора. Защото вече е време и те да се почувстват нормални хора! Да настане и тяхното време и те да заживеят добре! Стига вече тази фалшива държава на войнствената посредственост ги е защищавала! Дотук! И те искат да живеят добре или поне нормално. И да се ценят техните истински качества. Да им се плаща добре, да бъдат наистина уважавани, да бъдат хора!

Защото, въпреки всички мерки на управляващата посредственост, такива хора у нас все още има. Напук на мафиотската държава! Не могат всички да са мошеници, бандити и мафиоти. Не всички хора са без съвест и все някой трябва да пренесе през годините истинските духовни и други ценности. Не тези на посредствеността, а истински човешките. Отделно посредствеността рано или късно ще си плаща за стореното.

Обикновено късно — за съжаление. Ако не в този живот, то в някой от следващите. Всичко, абсолютно всичко се възвръща. Само че сега, ако сте забелязали, хубавите неща стават много бавно и мъчително. А виж лошите стават дори светкавично. Примерно една транспортна катастрофа става за секунди, а последствията от нея се оправят дълги години — а може изобщо да не се поправят. Така е и в политическия и обществения живот: хубавите неща стават тягостно бавно, докато посредствеността обожава бързата и голяма печалба. Другите, нормалните хора, „бунаците“ — да се мъчат и да кретат с мижави заплати и пенсии.

В това отношение войнствената управляваща посредственост надмина и себе си. На тези, които построиха социализма, така че да има какво да грабят, на техните майки и бащи те дадоха такива пенсии, че да измрат. Направо казано това си е чист геноцид. Безсрамен и невероятно циничен геноцид. Няма какво да се каже, освен че: „За награда, че се трудихте цял живот ето ви пенсии, с които да живеете по една седмица“. Останалите дни от месеца са свиване, глад и унижение.

И най-тъжното е, че по-голямата част от пенсионерите продължават сляпо да вярват и да гласуват за тези, които ги ограбиха и продължават да ги лъжат и крадат — комунистите. Кой им е виновен? Не е случайно, а показателно, че именно крепостта на комунизма —

Северозападна България — живее най-бедно в целия Европейски Съюз.

Станахме бюрократична държава. Страна, в която чиновникът гледа с презрение на „масите“ и се страхува само от началството. На него му угажда, а ако може да се гаври над посетилите го нещастни хорица го прави с най-голямо удоволствие. Чиновничеството също е дело на посредствеността и нейно протеже. За чиновника, както и за полицаия, който също е вид чиновник — понякога въоръжен и много опасен клиентът е винаги виновен. Толкова години живея в тази държава и не видях виновен чиновник. При тясната връзка посредственост — бюрокрация.

Нашите любими чиновници се прославиха с корумпираност и тесногърдие. Само изпълняват нареждания и дадена работа може да се уреди само ако има сухо. Иначе интересите на народа и дали ще има полза за икономиката не е важно. Важното е ние да сме привидно стриктни и да си получим нашето.

У нас ни манипулират по всички възможни линии и с всички възможни средства. Не е само училището и образованието. Не са само държавните първи чиновници — това си е тяхно задължение, иначе тях няма да ги има — за наша огромна мъка. Това са т.нар. „медии“. По-рано известни като „средства за масова информация“.

Действа се, при това неумишлено, на принципа на махалото. Колкото повече махалото го вдигнем в едната посока, толкова повече, след като го пуснем, то отива в другата посока. И в медиите е така, както въобще в живота. Пълни са с клюки, скандали, престъпления, измислици. Преди се пишеха и говореха само хубави работи за социалистическа България, за Партията и за нейните гениално посредствени водачи. А сега е пълно с клюки, кръв, катастрофи и сперма. От екрани и страници непрекъснато се сипе негативна и несъществена информация. Третокачествена работа.

Общественото пространство се изпълни с хора, които в нормални условия щяха да си кютат някъде. Неизвестни, до голяма степен пренебрегвани от обществото — в повечето случаи заслужено. А сега те се пишат за своеобразни лидери, паркетни лъвове, законодатели на модата и не само на нея и не знам какво си. Разни педерастчета се пъчат навсякъде, дават тон в живота и самодоволно ни казват какво да правим! Долнокачествената чалга изпълва звуковото

пространство и медиите ни занимават непрестанно с нейните „велики“ изпълнители. Като не могат да пеят — с личния им жалък живот и посредствеността им.

Медийното и общественото пространство е съставено от деградирани типчета и силиконови типкини, които като цяло представляват едно сборище от самозвани посредствени „звезди“. Едни изпълнени с фалшиво самочувствие самозвани празноглавци, които се пъчат на всички „партита“ (станахме по американци и от янките) и гледаме по екрани и жълти страници. Там те си разменят гостувания и ни изпълват с мъдри мисли.

Въобразяват си, че са страшно известни („моята публика“, „моите вентилатори, т.е. фенове“) и следователно умни, а си разменят непрекъснато клишета и демонстрират фалшиви чувства и разбирания. Взето е на заем от артистите, които злословят в кулоарите и на кафе, но пред камера говорят каквото трябва и всички са от велик нагоре. Едно огромно семейство, което страшно се бои какво ще кажат съседите, да не се изложат и хората да ги разберат какво действително представляват. Мръсните чорапи и ризи са само вътре в дома. Навън сме показни. Докато жълтата преса се интересува най-много именно от мръсното бельо.

Забавленията и лесната печалба станаха основна цел, както се казва — приоритет №1. Вече интелекта, разума, мъдростта изобщо не се ценят, а оценка за качествата станаха само парите. Стигнахме до там, че млади посредственички да казват „Като си толкова умен, къде са ти парите?“.

От телевизионните екрани и вестникарските страници разни посредствени „доставчици на информация“ с цел кариера и печелене на пари и известност непрекъснато ни внушават и се мъчат да ни убедят, а то не е никак трудно, че смисълът на живота са удоволствията и наслажденията. От филмите и повечето сегашни книги излиза, че поляритета вече е сменен и сега едновременно отрицателен герой е определено по-симпатичен от елементарния и скучен положителен. Който, на всичкото отгоре, не умее да печели пари и него повече го интересува истината, а не победата и благополучието.

Всички тези „творци“ умело въздействат върху човешките слабости и пороци, върху страха на човека, засягат чувствителните човешки струни прокарват своята идеология и своите разбирания.

Само че те не са техни. Те са просто марионетки и глашатаи на посредствеността и изобщо засега не можем да разберем кой им дърпа конците.

Под „живот“ от години се насажда дълбокомисленото мнение, че трябва да се разбира едва ли не само удовлетворяване на плътските желания. Яж, пий, чукай, весели се, носи си новите дрешки и изобщо си гледай кефа и слушай чалга и попфолк — масов, повсеместен и безкраен парад на простотията. Хубави работи, но не станахме ли първосигнални само с тях. Това работа, отговорност, учение, любознателност, служба на другите, култура и други подобни — те са за баламите. Не са за съвременния посредственик. Той бяга от тях и се чувства добре. Трудът не е за него, на него му дай лесни пари и се махай. Вече става страшно!!!

Парите и само парите са обществен критерий за способностите. Кошмар! Те изместиха истинската Любов и Истината. В нашето съвремие парите са подразбирация от само себе си заместител на любовта. Ако за секса това донякъде оправдано за по-висшата любов това е кошмарно и унижително. Не е ли това тотално преобърнатата ценностна система.

Като едно от следствията от възкачването на престола на посредствеността може да се посочи факта, че държавата ни се изпълни с циници. Циник до циника — няма място за други. От една страна циникът, както са казали умните хора, е разочарован идеалист. И наистина комунистическата уж великолепна идея излъга много хора по цял свят и дълбоко ги разочарова. Изключенията все още ги има на принципа, че не всички хора еднакво са напреднали в еволюцията си. От друга страна, не по-малко важно е, че циниците са хора, които знаят цената на нещата, но са изгубили представа за тяхната ценност. Дължащо се на изкривена ценностна система.

Народът е казал, че „рибата се вмирисва откъм главата“. Управляващите нещо спряха да демонстрират преклонение пред народната мъдрост. А тя рядко е за пренебрегване. На никой разумен и трезвомислещ човек няма да му хрумне фантастично тъпата идея начело на държавата да се поставят хора без никакъв опит в това отношение е без ден нормален трудов стаж. И това отново е „гениално“ хрумване на опората на посредственото и нейните пионери и блюстителни — комунистите. В коя нормална държава ще сложат

примерно един Жан Виденов, който е бил комсомолец и има практика само по линия на партийната работа? А това не е реалният живот и той започва истинския трудов стаж като министър-председател! Отначало ни беше смешно, а после, спомнете си, ни се плачеше.

Комунистите са хора с къса памет, затряяха си малко и след години направиха същата щуротия — явно никога няма да поумнеят. И сложиха на същия най-ведущ пост у нас руското протеже (дори там е и раждан) Сергей Станишев. Божеее, защо не пазиш България? Защо позволяваш тези гаври с народа? Ние като не можем Ти защо ни изостави?! И какво, ще трябва да изчакаме да измрат всички поддръжници на комунизма, за да се нормализират нещата ли? Веднъж, вече било Девети (Септември), дойде Десети (ноември) и както я караме нещата у нас ще се нормализират на Тринадесети (неизвестен месец) след няколко века.

Защото те са жилави, тъпи и упорити и дълбоко са насадили в обществото техния начин на мислене. Така че дори да се махнат изведнъж икономиката и начина, стандарта на живот няма да се оправят бързо. Това е бавен, мъчителен и лъкатушещ процес и без бъдеще ако не се извършва от умни, компетентни и честни хора. От такива, които мислят не само за себе си, родата и приятелите.

Е, така ще е в държавата на посредствеността и мафията. Щом сега министър-председател, начело на държавата, е бивш пожарник, каратист и охранител какво искате? Той е безспорен лидер на неособено грамотните, на жадуващите да им се чуе думата и да се налагат у нас. И да се чуди човек кога му остава време за държавни дела от непрекъснато висене пред различни телевизионни камери. Мисля, че само в една телевизия не показва мъжествения си и мъдър държавнически вид и нея заслужено я закриха.

Примерите са много, но най-фрапиращи и показателни са „първите“ ни хора. След като за президент сме „избрали“ бившето тайно ченге и доносник Гоце какво повече можем да очакваме. Поне можем на драго сърце да се ядосваме и да се чудим на акъла си.

Тези нещастни и вредни политикани определят правилата на посредствеността. Ние зависим от тях, като сме със стадно мислене. Те налагат правилата и разпределят богатата и най-вече парите. За целта много успешно използват т.нар. „журналисти“, за да прокарват своите виждания и запазят удобното за тях статукво. Медиите у нас са най-

ревностните поддръжници и защитници на посредствеността и самите те са такива.

Журналистите се оправдават с елементарния факт, че всичко трябва да се изнася на показ и че трябва да има свобода на словото. Това наистина е така. Но казах вече, че с нищо не трябва да се прекалява. Те забравиха за морал, съвест, коректност, култура и прокарват политиката на редактора и собственика — съвсем „свободно“, разбира се. А тях кой ги манипулира не е известно. Много малко хора са чували и знаят древната китайска мъдрост, че „Има моята истина, твоята истина и Истината“. Къде да я чуят и за какво им е?

За всички работещи в медиите искам още веднъж да напомня цитираната по-горе мисъл за това какво обсъждат различните умове. На показ се изнасят събития и се обсъждат личности, при това откъм възможно най-клюкарската страна. Жълта, долнопробна преса в съчетание с чалгата.

И много хора у нас, далеч не само нещастните самонадеяни журналисти, възприеха свободата не като отговорност, не като задължение, а направо като **слободия**. Всеки гледа само себе си и си пази гнездото, другите не го интересуват, те могат да служат само за сравнение. Или пък, както кариеристите страшно много обичат, да стъпват върху тях и да вървят нагоре по стълбицата и облагите. Забрави се, че свободата означава и отговорност. Слободия и блюдолизничество е нашата журналистика.

В сила продължава да бъде старото правило, че егоист е този, който се грижи за себе си, а не за мене. Всички го спазваме. В крайна сметка ако аз не се обичам и не се грижа за себе си, кой ще го направи? Но, за пореден път повтарям, не трябва да се прекалява. Дори с обичта към себе си. Толкова хора има край нас, които се нуждаят от помощ, че лошо да ти стане. Трябва да се грижим за себе си за близките, но трябва да помагаме, дори ако трябва да се жертваме за другите. Вярвайте ми (и аз като царчето, което дойде за имотите си), когато се отървем от плътната земна обвивка, която толкова глезим, това ще бъде високо оценено.

Интересно е и друго в т.нар. „медийно пространство“. Ако някой направи някаква злина, катастрофа, кражба, убийство или друго някакво престъпление и той излиза на първите страници на вестниците

и за него се говори по радио и телевизия. А ако някой направи някакво добро дело, каквото и да е то, все пак има още такива хора? Него го очаква мълчание. Вярно е, че съществува едно старо правило „Направи добро и го хвърли в морето“, но тук говорим за журналистите, а не за извършителите. За тези, които би трябвало да възпитават и водят мнозинството. Сега у нас никое добро дело не остава ненаказано.

Като цяло уважавам журналистиката до толкова, доколкото тяхната работа е да ни информират и да ни свързват със света. Това е отлична работа. Бедата е, че те не се задоволяват само с това. По начало за журналистите, независимо дали представляват, вестник, списание, радио или телевизия, винаги се е смятало, че това са повече или по-малко повърхностни хора. От време оно си е така. Но нещата се влошиха през ХХ век и вървят на поразия. Самовлюбените и зависими журналисти изобщо не се досещат колко хитро и тънко ги използват за манипулация на масите и за създаване на „нов морал“.

Особено с повсеместното навлизане на телевизията в бита и, по-скоро в живота на хората. Оттам тя получи най-големи възможности да манипулира мисленето им. Дори до голяма степен, ту се явява, и не само тя, като действащ заместител на мисленето. Всички медии направо се надпреварват да описват ужасии с най-големи подробности, да наблягат на тях и така да насаждат страх. На свой ред страхът е най-важното средство хората да бъдат манипулирани.

Не само телевизията, но при тях е най-силно подчертано, все повече служат за насаждане на посредственост. Във вид на стандартизирани и масово разпространявани елементарни, стандартни, калъпирани мнения. Масово по телевизиите се показват „специалисти“ и, както е модерно да се кичат — „професионалисти“, които сбито и по волята на съответната телевизия в лицето на нейния конкретен водещ, дават мнения, които се отличават с голяма доза повърхност. Ако случайно се окаже, че интервюирания има, наистина има какво да каже, то времето се оказва недостатъчно. И се лее един нестихващ поток от мнения по калъп и в угода на всеки друг, но не и на умните и кадърните хора.

Начело с телевизията медиите се оказаха много удачно изобретение за замразяване или поне на опаковане и бутнати настрана на неудобни мнения и масово разпръскване и насаждане на „подходящи“ мнения. Истинска безполезна и направо вредна

говорилня. Но така го иска масовия посредственик, вече добре обработен през годините и застанал начело на потребителското общество. И някой с удоволствие му го доставя. И се отчита нарастващ „успех“ с увеличаване на броя на зрители, читатели и слушатели. Важното е тиражът и бройката, за качество и морал не мислете.

Не знам точно как стана така, но медии и филми я докараха до там, че лека-полека отрицателното взе връх. Отрицателният герой вече е къде-къде по-симпатичен и близък до масите. В обществото отдавна се прокрадва идеята да се следва неговия начин на мислене и действие, докато положителният е скучен, надменен и високопарен. Той в никакъв случай не е земен, в смисъл на практичен и рядко е с пари.

И друга — прекалено много станаха медиите у нас. То не бяха вестници, радиа, телевизии. Много са и всички, начело със сегашния премиер се мъчат да се видят по телевизията, да се говори и пише за тях. Да се говори, да се говори, а малко да се казва. Човешка слабост, какво да ги правиш. Но и в тази област много журналисти не означава по-високо качество. По начало, още през миналите векове, те са били смятани за повърхностни, като цяло, хора. А сега при този техен огромен брой? Куцо и сакато става журналист, който не може да говори и не може да каже „р“ става говорител. Да се чуди човек да се смее ли, да плаче ли. Отвсякъде ни залива „независима“ посредственост. Просто ужас. Но тя ни и обработва — това е голямата злина! Иначе — да си гледат работата. Но прекалено много хора още им вярват. Прекалено много, а те показват занижен морал и отчайваща липса на задълбочено мислене. За тях информацията е стока, като всяка посредственост са убедени, че могат да се справят с всичко и единствено треперят да не ги уволнят.

По правило журналистите, освен че прокарват каквото им се нареди, гледат само своята крепост, своята телевизия, своите вестници и т.н. На думи се интересуват от хората и тяхното мнение и се чудят защо им се обаждат твърде често откровени простаци, освен в случаите на обаждания на свои хора. Не могат да проумеят, че истински интелигентния човек е колебаещ се, често нерешителен и винаги критичен към себе си.

И друго — ако мислеха за хората нямаше да има поредица от блатни предавания — тържество на посредствеността. И телевизиите да се карат и да настояват примерно рекламите да бъдат по едно и

също време. И да правят конкурентни сходни предавания, само и само да имат повече публика от съперника. Никой не се интересува от хората, които искат да гледат интересни предавания и примерно когато има реклами по една телевизия да прехвърли на друга. Не интересните предавания по различни телевизии да са по едно и също време, а да са разхвърляни и да могат хората да ги изгледат едно по едно. Телевизиите у нас се отъждествяват като водачи на стадото, на масата. Те зависят от масата и се прекланят пред многобройната посредственост. Тя е царицата!

В царството на посредствеността е напълно естествено нейният най-важен медиен орган да бъде също така посредствен. И да налага посредствеността като символ верую на „широките народни маси“. Сивота, посредственост, откровени глупости ни заливат от синия екран и някои му се радват. И са твърдо убедени, че така трябва да бъде. Ужас!

Няма как посредствеността да подмине и изкуството — все пак това е област от човешката дейност, в която винаги е присъствала някаква посредственост. На техния фон изпъкват добрите. Дори бих казал, че в изкуството посредствеността е задължителна, тъй като тук няма измервания като в науката и посредствеността служи именно като база за сравнение. Иначе как да отличим качествено, доброто от слабото.

И там е пълно с „хора на изкуството“ с ниска култура, елементарни умения, с никаква мисъл в главата, освен как да спечелят повече пари. Има-няма дарба и иска „да пробие“, да печели и понеже съвременният човек избягва мисленето, а гледа много повече как да се развлича и те печелят доста добре. И говорят срещу колеги зад гърба им (пред тях изтъква какви велики хора на изкуството са и колко добри и т.н. хора били).

Нямат какво да кажат, а непрекъснато бърборят. И с общи усилия в изкуството се получи така, че сега посредствеността е на почит, а кичът стана цар. Всички са страшни, даровити, неразбрани гении с някаква или никаква дарбица и всячески се стремят да станат известни. С какво?!

У нас е пълно с пиандета, а вече и дрогата е на почит (как беше: „Музиканти против дрога“ е равнозначно на „Пчели срещу мед“ и на „Коне против овеса“). Въпросът с пиенето е малко деликатен. От една

страна да се срещне кадърен и свестен човек при нашите условия е голяма рядкост. От друга — далеч не всеки алкохолик има качества да направи нещо. Въпросът пак опира до това — да не се губи мярката. В малки количества (40–50 г) алкохолът дори е полезен, тъй като действа съдоразширяващо и отпуска, но в големи...

Българинът по начало е доста даровит и талантлив. Но сега в изкуството се следва вкуса на тълпата, на масата и как да е другояче, след като голяма маса означава много купувачи и много пари. Истинското изкуство бе порицано като „изкуство за самото изкуство“ (вярно е, че го имаше и този момент) и сега се прави изкуство за ширещата се посредственост. От също така посредствени хора.

Който не ги харесва веднага бива анатемосан, че нищо не разбира от изкуство. И се навъдиха чалгаджии и пеещи само на английски певци, и посредствени надути художници, и артисти, които след няколко години на някакво развитие играят вече само себе си. И в обществото започна да се счита откаченото държане за „артистично“. Смях в залата.

Пътюм само ще спомена за културата. Тя леко излиза от темата, тъй като културният човек много рядко е посредствен. За да не се разпростирам върху една такава голяма тема като културата само ще напомня стария виц за разликата между културния и възпитания човек. Ако пътуват примерно в градския транспорт и възпитания човек те настъпи, то той веднага ще се извини. А културният как се държи? Много просто — той няма да те настъпи. Сами си отговорете как се държи в такъв случай посредствения. Нищо чудно вече да сте си изпатили от този малко или повече изявен простак. .

Превърнахме се в държава, в която всичко е с краката нагоре. Затова има някои езотерични обяснения, но тъй като не съм сигурен доколко са в сила, няма да ги цитирам. Важното е да осъзнаем, че начина, по който разсъждаваме и действаме сега, сме превърнали в, както сполучливо се изразяват някои, в държавата Абсурдистан. Абсурд с ориенталски, чалгаджийски привкус.

И се пъчим, че правим демокрация. И демокрацията, като всяко човешко творение не е лишена от недостатъци. Но поне засега е най-доброто в сравнение с досегашните режими на управление. Само че между нашата родна натрапена демокрация и истинската, доколко

изобщо я има, демокрация, както се казва във вица, е като разликата между обикновения стол и електрическият.

Не съм против демокрацията, но трябва да се има предвид, че въвеждайки я успоредно с нея в страната се промъква и посредствеността. Така че трябва много да се внимава и да не се робува сляпо на общоприети догми. Пак ще повторя, че има разлика между това, което казва един или двама-трима умни мъже двеста-триста глупаци или подставени лица.

Но, отново ще повторя, макар че е ясно. Водещи са управниците, политиците. Те са най-вредната пасмина и от тяхната некадърност, алчност, егоизъм и въобще посредственост тръгват всички нещастия. След известните управления на Жан Виденов и Филип Димитров у нас трябва да се приеме един много смешен, но полезен закон. Да се забрани на министър-председателите да са без реален трудов стаж и да са от зодия „Овен“. Иначе ще страдаме пак, и пак.

Така и така вече сме в очите на компетентните чуждестранни наблюдатели. Поне да тръгнат нормално нещата. Но с други политици, не с тия стожери на посредствеността. Сами се хвалим колко сме интелигентни. На второ място сме били след евреите, а какви ги вършим? Да го е срам човек от народа си като го види какви хора избира да го управляват, какви нещастници са страшно известни у нас, като чуе чалгата да залива пространството и да оформя мисленето.

Къде са интелигентните евреи, къде сме ние? Те водят, манипулират и ръководят света, ние се влачим на опашката на историята, издигаме и се прекланяме пред посредствеността. При това евреите са емоционално замъглена, високомерна, затворена в себе си раса, която, като цяло е изостанала в еволюцията си и се е свързала с тъмните или поне сивите сили на планетата.

Българинът е много талантлив, кадърен, интелигентен, но му пречи страшно много този автонихилизъм и липсата на истински ценности. Които да защитава и налага повсеместно. И така ще е докато царува посредствеността?! И отдавна сме забравили, че сме били водеща нация, нация лидер и сега сме на опашката на историята. Благодарение главно на управници и нашата овча търпимост.

Българският народ е с големи традиции и велико минало. Нещо, което изобщо не може да се каже за настоящето му. Освен управата на некадърните и алчни посредственици много му пречи и липсата на

самочувствие, завистта, нерешителността да се бори за себе си и другите, не само близки роднини и някои приятели.

Ние не умеем да работим в екип. Просто защото всеки дърпа чергата към себе си и своите близки и другите слабо го интересуват. А не трябва да е така. Крайно време е да оставим настрана родовото и племенното чувство за принадлежност, да се отърсим от остатъците от патриархалния строй и да сме хора за всички, не само за семейството, рода, страната. Всички сме равни и пред закона (би трябвало!), всеки е божие творение и е редно пристъпим към космополитизма. Да уважаваме и помагаме на всички живи същества. Да надмогнем хората с капаци и да бъдем, както се казва, широко строени и отворени към всичко. А не космополитизъм в смисъл на отричане на сегашните ценности и замяната им с пошлости.

За наше съжаление завистта е наша отдавнашна отрицателна черта. Още Иречек я забелязал в годините след Освобождението. А завистта е нормална реакция на посредствения при успех на друг.

И това чуждопоклонничество, което е естествен резултат от ниското самочувствие. Чуждото е по-хубаво, най-хубаво. И бързаме да го възприемем механично и без да го осмисляме и без да се съобразяваме с нашите хубави традиции. Щом е чуждо, значи е хубаво и то внедряваме в бита си като от нашенското вземаме само лошото. Още преди Освобождението е била така и ненапразно се е появила „Криворазбраната цивилизация“. А сега забравяме кирилицата и повечето надписи са на английски език. Човек може да си помисли, че у нас пребивават повече англичани и американци, отколкото българи. Че и празниците им започнахме да възприемаме в уцърб на нашите родни.

Ако се върнем назад неизбежно ще видим, че българите смятаме всичко чуждо за нещо по-добро. По времето на турското робство, поне тука я ясно защо, езика ни се изпълва с турцизми и съвсем малко се ползва гръцкия, след Освобождението идват на дневен ред думи от френски и немски произход, по времето на съветското господарство — русизмите, а сега английския се пъчи навсякъде. По улиците и доста водещи държавни канцеларии английските думи са с едър шрифт, а българските, ако ги има, са с дребен.

Не само търговците и другите парвенюта обожават английския език. Но какво да каже човек, след като благоверната и

свръхинтелигентна съпруга на един от българските президенти (името му е Петър Стоянов, а разбрах, че и самият той се е изказал също така олигофренски) се изказа за необходимостта да премахнем кирилицата и направо да въведем латиницата. Щяло да бъде по-лесно! За кого? Върховна простотия и простащина от най-висока класа. Щом „първата дама“ и главата на нашето управление са антибългари и говорят тъпотии на едро какво остава за останалите надолу по йерархията! Сами си избираме посредствени кретени да ни управляват и те говорят и правят неща нечувани е невиждани от никого по белия свят. Да сте чули някъде по света управниците да са против родната азбука?! И да искат да я сменят с модната за момента. Модна, защото и английския няма да е вечен на тази Земя.

Виж историците имат полза от тази ситуация. Само трябва сега да проверят гробовете на починалите Българи като започнат с костите на светите братя Кирил и Методий, за да се убедят дали са истински. Ако са се обърнали — няма грешка, те са.

След векове на спадащо самосъзнание българинът се справя много по-добре с трудностите, отколкото с щастливите моменти. Вече сме свикнали с неуредици, злощастия и беди и някак си, но самосиндикално се оправяме. Всеки сам или всяко семейство само. Много-много не се радваме на хубавото и дори сме измислили една особена поговорка — „Много хубаво не е на хубаво“. Странна, не много приятна, но важаща с пълна сила в нашата действителност. Страхуваме се от всичко, дори от доброто и хубавото и така се превръщаме в болна нация, за която по-нормално е да очаква лошотията.

Тук се налага за малко да се спра и да припомня една добре забравена истина. Колкото и да не ни харесва, наред с многото хубави неща, има и една кармична обремененост, която тегне със страшна сила над България. В последните десетилетия българите се отдадохме прекалено много на приятен, разточителен и дори разгулен, живот и забравихме, това, което нашите деди отлично са осъзнавали и спазвали.

Те винаги са били икономични, много трудолюбиви, практични — чак на моменти до прагматизъм, спестовни (кътали са „бели пари за неминуемите черни дни“) и винаги са били във висока степен рационални. Някак си интуитивно, на базата на богатия житейски опит

те са усещали и са се съобразявали с това, което е предписано на българския народ. И са го спазвали колкото могат — с пълни сили. А сега как е?

От друга страна прекалено много сме търпеливи. Търпим, търпим и пак търпим всякакви щуротии и грабежи, всякакви глупости и се хвалим със способността си да се адаптираме. Не да премахнем неуредиците, а да се приспособим към условията и да изчакаме! Чакаме, чакаме, а то, интересно защо, не става по-добре. Тогава?!

Ами просто трябва да вземе нещата в свои ръце. Всички ние, а не само отделни личности. Иначе сме обречени на поредния неуспех. Веднъж вече (края на 1989 г. и следващите години) докато мъдрите се намъдруват и съзерцателно наблюдават какво става посредством се налудуваха и сега определят начина ни на живот. Вярна е старата поговорка, че „когато задуха вятър първо се клатят празните кратуни“, но само със съзерцание и с бездействие не се стига далеч. Нищо добро не ни очаква ако пак само гледаме отстрани и чакаме нещата сами да се оправят или да дойде някой да ни спаси. Кой ще дойде да ни спаси и от кого! Оказва се, че трябва да дойде някаква свръхестествена сила отнякъде си, от небето ли, от къде ли и да ни спасява. Аман вече от вечното човешко очакване някой да дойде отнякъде и да ни спасява. А ние какво правим — държим се като овцете и равнодушно гледаме как ни колят.

Крайно време е сами да се оправим и по улиците и пътищата на България да започнат да се срещат усмихнати, добри, ведри и волни хора. Които да заместят повсеместно разпространените вкиснати и намръщени физиономии. Погледнете колко много, отчайващо много сиви, вгълбени в това просто да оживеят, да съществуват, физиономии на хора се разхождат по улиците и пътищата на хубавата ни татковина. Изключвам самодоволните мутри на малка част от управляващите и възползващите се от властта на посредствеността.

Нашето бъдеще е в нашите ръце! Не го ли направим посредствеността ще продължи в същия дух и за наша сметка.

Ако само се страхуваме и нищо не предприемаме сме за никъде. Само с голи приказки под сурдинка, далеч от управляващи и в кръчмата или вкъщи нищо не се постига. Страх ни било. Ами да си припомним старото правило, че трябва да не страхуваме или поне, ако ни е страх, да ни е страх от самия страх. И друго страхът се лекува и

премахва само с добре обмислени и решителни действия. Иначе можем да си се страхуваме и трупаме обиди докато ни хване рака. Страхът е в основата на много болести. И да спрем да се страхуваме за себе си, защото така само ще вървим към блатото, а да помислим наистина за бъдещето на нацията. Не на думи, а на дела.

Защото нещата отиват от лошо към по-лошо. Трудно се доказват подобни твърдения, но имам чувството, че **нашите бездарни, некоректни и прекалено продажни управници имат поставена задача да изгонят българите от България.**

Управниците се интересуват само от пълната си гушка, някои плащат луди пари, за да ни ликвидират и да се настанят на наше място в прекрасното кътче на Земята. А ние?! Щом търпим, не протестираме, не се борим — какво да очакваме? А децата и внуците ни?!

Крайно време е да разберем, че нашата страна си е много хубава, ражда великолепни продукти и калпави хора, които сами избираме да ни управляват. А те са най-големите крадци и егоисти. Ако искаме да останем в нея и въобще да ни има ще трябва да се върнем към истинските ценности, да оценяваме обективно и справедливо другите хора и техния труд. Без изключение! Да спрем да се свиваме и да изгоним посредствеността.

На повечето такова изказване ще се види доста крайно. Ами огледайте се и помислете накъде вървим! И какво добро ни очаква ако продължим по този начин! Мислете и се преборете с посредствеността, освен ако не сте неин човек. Иначе ще останат малко българи в чужбина и това ще е!

ИМА ЛИ БЪДЕЩЕ ПОСРЕДСТВЕНОСТТА?

Тя не е само у нас. Тя е навсякъде. При нас просто е прекалено силно изявена и водеща. В началото на есето се спрях на причините и начина на нейния възход. Как тя се превърна в световен проблем. Интересно ще е да помъдруваме върху нейното бъдеще. С ясната мисъл, че ако нея я чака светло бъдеще нас няма да ни има. Във всяко отношение.

Ако посредствеността има бъдеще нищо добро не чака човечеството. Имам предвид нормалните хора, все пак има и такива.

Не знам дали забелязвате, но изтеклия ХХ век съдържа в себе и упадък на т.нар. „бяла раса“. Която прокара войнствената посредственост като общозначимо явление. И сега се намира в бавен, но сигурен упадък. Става капризна, егоцентрична, хленчеща и възгордяла се.

Всеки човек си е човек, независимо от цвета на кожата си, от религиозните си вярвания, от географското положение и от ред други фактори. Всеки трябва да бъде уважаван. Но бялата раса беше наистина водеща и постигна наистина повече от впечатляващи успехи в развитието на науката и техниката, в начина на живот. А сега?

Тя вече започва да губи лидерската си роля. Историята показва, че никоя раса, никой народ не може да бъде вечно доминиращ и водещ. Така е било и така трябва да бъде. Може да е бил векове лидер, но идва, макар и бавно, времето да слезе от престола. Необходими са промени ако искаме да се развиваме. Други ще го заместят.

През последните десетилетия Западна Европа и САЩ снижиха постиженията си в областта на науката, изкуството и на първо място в мисленето. Остана само приложната техника, начело с информационната. Наблюдава се наистина сериозен и обезпокоителен спад в западния свят като цяло. Няма или почти няма гении, задълбочени мислителни големи представители на изкуството. А още не се появила новата раса или народ, които да поведат човечеството.

При сегашното общества на европейци (нас не ни броят за там!) и американци се появяват чисто консумативни, доста разглезени и самовлюбени големи общности от хора. С явно преобладаващата общност от претенциозни и капризни консуматори, които смятат мисленето за излишна и даже вредна човешка дейност — за себе си са безспорно прави. Общото средно интелектуално ниво леко се вдигна през последния век. Главно благодарение на общото увеличаване на броя на хората, които сега получават по-високо образование и информираността. В същото време горното ниво, това на задълбочено мислещите, на гениите спадна много. А те бяха водачите. Вдига се постепенно средното ниво, но таванът е спаднал. И то много!

Съвременното бяло общество си пати от лениво мислене, от прекалена информираност, прекален прагматизъм и от прекалено залитане към техническия прогрес. Който е, не ще и дума, е разкошно нещо, но ние го развихме за сметка, а не успоредно на интелектуалното и духовното развитие. Това няма да ни се прости!

Така че всички хора, народите по цял свят трябва да се осъзнаят и да променят ценностната си система. Иначе нищо хубаво не ги очаква. Да се отърсим от прекаления, вече сковаващ ни материализъм, от егоизма, грубия прагматизъм и да търсим възвисяването, Любовта и Истината. Да сме коректни и доброжелателни. Време е вече да изгоним посредствеността и всички, или поне колкото се може повече хора, да заживеят добре.

Да отстраним повърхностните, те поне са си такива и не са много борбени и е достатъчно само да не им се дава самостоятелен достъп до важните неща, да отхвърлим посредствеността като цяло във всичките нейни разновидности и направо, ако можем, да унищожим простацината. Войнствените посредственици и простациите ще ни затруднят неимоверно много. Нищо чудно те нас да унищожат и тогава да му мисли човечеството и самата планета. Която за по-лесно ще елиминира цялото сегашно население. Само ще се отърси ние, които се „борим“ с природата просто ще изчезнем за отрицателно време.

Не е трудно да се каже такова нещо, но всеки разумен човек разбира колко трудно е да се изпълни. Не зависи само един човек, пък бил той Син Божи и месия. Зависи от всички нас и от никой друг. А продължим ли постарому ще си патим и ще бъдем сериозно наказани. Така че нямаме голям избор ако искаме да ни има.

Не трябва да се плашим от някакви там предсказания за Апокалипсис, за края на света, за свършека на календара на майте в края н 2012 г. и други подобни. Въобще не трябва да се плашим, защото самият страх е в основата на най-сериозните беди и болести. По-скоро, ако толкова държим да се плашим, най-добре е да се плашим от самия страх — източника на най-лошите неща. Не забравяйте и че страхът е основно използвано средство, когато искат да ни манипулират.

Как и кога ще стане, е въпрос без смислен и конкретен отговор. Все някога трябва да стане, защото така, както я караме вредим на себе си, на другите и на самата Земя. И тя лесно може да отърси, ако реши, от тези много дребни, но много вредни за нея и всичко останало върху нея, самонадеяни и самовлюбени същества.

Как да стане! Ами всеки един от нас трябва сам да си отговори и сам да се мотивира, сам да се реши и да се настрои да започне промяната. Колкото и да не я обичат почти всички. Просто трябва и трябва да се започне индивидуално и отвътре навън. Полека-лека ще стане масово явление, ще се пребори с трудностите и многобройните противници, на които не им се иска да загубят първенството и облагите, и от явление ще стане след време начин на мислене. Не на масово мислене, а на задълбочено и истинско човешко мислене. Човек трябва все пак да се отдели от животинското, не да го пренебрегне, а да го подчини; не да бяга от него, а да намери хармонията между него и хуманизма и духовното. Сега нас ни управлява в по-голямата си част подсъзнанието и много по-малко съзнанието. А свръхсъзнанието ще почака.

Вместо грубия практицизъм, егоизма, алчността и другите тъй добре познати отрицателни човешки качества ще трябва да се обърнем към положителните. И те са известни: искреност, честност, добронамереност, хуманизъм, любов към знания, разбирателство, хармония, истината и т.н., вместо да се мразим и използваме не е ли по-добре да се обичаме, да сме коректни един към друг, да се уважаваме, да сме доброжелателни и дори готови за саможертва. Да се преборим с посредствеността и простащината и да възприемем нов начин на мислене и нов мироглед. По-мощно, по-комплексно и доброжелателно мислене. С нова морална ценностна система и с друго отношение към човека и Природата.

Едно уточнение няма да е излишно. В окултната литература много се говори за Любов във всеки неин аспект. Много хубаво, абсолютно нищо против нямам, но това понятие доста се изтърка от прекалена употреба и, направо да си го кажем, злоупотреба по-скоро, сега трябва да говорим повече за уважение, коректност, искреност и добронамереност. Защото, примерно аз, трябва така да постъпвам, че другите да ме уважават. Дали ще ме обичат не е много вероятно, но ще ме уважават. На първо място аз ще уважавам себе си, а не ще се срамувам от животното, което съм.

Любовта, интуицията и мъдростта трябва да са на почит и уважение, не както сега. Това са качества, които произлизат някъде дълбоко от човешката и, по-скоро, духовната ни същност. Те невинаги се свързват с чистата логика и не са продукт само на мозъка, а и на душата. Не говорете за тях на посредствения, защото няма да ви разбере — нали се разбрахме, че той не вижда по-далеч от носа си и такива отвлечени понятия не влизат в неговия тесногръд кръгзор.

Трябва съзнанието да вземе връх, не да покори, а да живее в мир и разбирателство и със себе си и с околните. Много е важно да живеем в хармония и със себе си, и с околните, и с Природата. След време ще настъпи и ерата на свръхсъзнанието и тогава хората ще се чудят на примитивния акъл на сега живеещите на красивата ни планета. Ще се увеличат нашите възможности във всяко отношение, ще изчезне грубо материалната сегашна наша същност и ще разполагаме с повече сетива, отколкото сега. С много по-големи възможности.

Кога ще започне? Не знам, макар че ми се иска да знам. Още няма наченки на промяна. Мога само да ви посъветвам да следите германците. Защото те са много особена нация. Истински проводник на духа на времето, нещо като ветропоказател, но в положителния смисъл на думата. Те незначайно как, но много точно се съобразяват и прокарват духа на времето. На текущото историческо време. Вижте тяхната история: когато Европа е била населена с полудиви племена те са били най-многобройни, най-диви, най-мръсни (да не повярва човек като ги гледа какви чистофайници са сега). С вековете стават по-организирани и се култивират. Когато е била епохата на феодализма, те са били чисти феодали — с разпокъсани отделни владения. Когато идва на мода музиката и живописата те изваждат на бял свят велики творци, а след тях и големи философи — пак, когато на дневен ред е

философията. Идва времето на военните, на техниката, на организираната дейност, на чиновничеството и те са първа линия. Как го правят, е просто необяснимо, но го постигат! Какво е положението сега в Германия — човешкия барометър? Самите те се определят, не от сега, не само като консумативно, но дори и като „изхвърлящо“ общество, което е показателно. И те отстъпват по много интелектуални показатели и отдавна не могат да се похвалят с велики личности в различните сфери на човешката дейност. Стават все по-лениви и егоцентрични. Но наблюдавайте дали и кога са настъпили или се задават промени в германското съзнание и мислене. Това ще е показателно за настъпването на промяната, за която ви говорих досега.

След като станало ясно, че човечеството върви по не много правилен път — с вече прекаления, но системен и вече станал догматичен материализъм, меркантилността и явното предпочитание на развитието на машинната цивилизация, с егоцентризма и затъването в блатната атмосфера — вече на планетата се появиха и индиговите деца. Засега са малко, още са малки, но постепенно ще вземат нещата в свои ръце и направо ще ни засрамят нас — техните родители. Които мислят само за себе си и непрекъснато се страхуват от нещо си и от всичко. Които живеят като френския крал и не се интересуват дали след тях ще има потоп или не. Ще се появят нови отношения и нови ценности. След тях идват и кристалните деца. Деца, които вече ще са по-развити във всяко отношение. Новите деца ще бъдат облагодетелствани и с разширение на спиралите на ДНК и ще притежават по-големи възможности.

Светът ще се промени — макар и много бавно и мъчително — това е сигурно. Защото ние си въобразяваме, че всичко започва с нас, че ще свърши с нас и ние сме солта на Земята, че сме хванали Дядо Боже за шлифера. И не се интересуваме истински от другите и Природата. За което ще бъдем справедливо наказани. Не можем да схванем, не сме в състояние да го направим, че не всичко започва с раждането и свършва със смъртта на физическото ни тяло. Че сме **отговорни** пред много други същества, пред Земята и Космоса, пред целия свят, цялата Вселена!

Въобразяваме си, че такива каквито сме в момента ще бъдат и са били всички хора, живели на планетата. И не проумяваме своята отговорност за зараждането на новата раса, новите хора, които ще ни

наследят. Да се надяваме, че те няма да допускат същите грешки, чиито връх е именно възцаряването на посредствеността. Но те ще се появят именно сред нас и какви ще бъдат зависи и от нас. Ако не го разберем може и да изчезнем. На кого сме потрябвали такива? Това вече се е случвало в прадревната история на Земята. Неведнъж!

Все някога, много ми се иска да е скоро, но не зависи само от мене ще дойде края на ерата на Посредствеността. Нищо не е вечно, всичко тече, всичко се развива, макар и невинаги само в положителна насока и все някога посредствеността ще отmine. Само че ние ще я изпреварим. Ще останат само уроците, а човечеството има хубавия навик бързо да забравя историческите уроци. И да повтаря едни и същи грешки до втръсване.

За стигналите до края на есето ще цитирам Лао Дзъ — древен китайски мъдрец, за който се предполага, а някои са съвсем сигурни, че е от българско потекло. За вече напредналите в материята ще стане ясно какво има предвид под следното:

„Възвишеният чуе ли за Пътя, поема по него. Посредственият чуе ли за Пътя ту тръгва по него, ту го изгубва. Низшият чуе ли за Пътя гръмко се размива. Ако не се размиваше, това нямаше да бъде Пътя.“

А вие разбрахте ли в коя категория сте? И не забравяйте какво е казал поета: **„Отнася се до всички, които ще кажат: Не се отнася до мен“**. Не сте политици, в края на краищата.

И не забравяйте, че цялата тази тотална смяна на ценностите и на повсеместно навлизане на посредствеността в живота, не само у нас, наистина може да се окаже последица от един глобален заговор на тъмните и сивите сили за завземане на Земята и, най-малкото, на нашата прекрасна Родина. Която сега може да се похвали с прекалено калпава държавност и с невиджана корупция. Тук, за наше най-огромно съжаление, е мафиотската калпава държава, царството на посредствеността и на некадърните управници. Тука политиците се държат като в детска градина, когато не лапат като невидели — справка Народното Събрание — Ох, мъко моя! С посредствеността, с некадърните, безотговорни, продажни и алчни управници сами ще трябва да се справим. Няма кой друг!

Иска ми се да повтора добре забравения сега Ю. Фучик (от комунистите идеалисти) и като него да кажа:

Хора, обичам ви! Бъдете!

Бъдете разумни и мъдри, мислете, доверявайте се на интуицията си! Бъдете отговорни и изгонете посредствеността! Бъдете хуманисти и живеете в хармония и със себе си, и с другите хора, и с Природата, и с Космоса, с всичко около вас! Нека ви води Любовта — любовта към хората, Природата, знанията, към себе си (но с мярка)! Не бъдете егоисти и загърбете крайния материализъм! БЪДЕТЕ ХОРА!

Народе български, осъзнай се! Вземи се в ръце и спри да хленчиш и да се надяваш на помощ свише. Там сега няма справедливост и не забравяй старото „Помогни си сам, че да ти помогне и Господ“. Изгони посредствените и продажните политикани и живеи добре и в разбирателство — ако го заслужиш! Спри да бъдеш българофоб и направи така, че децата и внуците да се гордеят с тебе и с българския си корен.

НЕЩО КАТО ПРИЛОЖЕНИЕ, ТЪЙ КАТО КАЗАНОТО СЕ ДОБЛИЖАВА МНОГО ДО МОЕТО ВИЖДАНЕ И Е ПРЕДСТАВЕНО ПО ВЕЛИКОЛЕПЕН НАЧИН:

ДЖОРДЖ КАРЛИН^[1]

Парадоксът на нашето време е, че имаме високи сгради, но ниска търпимост, широки магистрали, но тесни възгледи. Харчим повече, но имаме по-малко, купуваме повече, но се радваме по-малко. Имаме по-големи къщи и по-малки семейства, повече удобства, но по-малко време. Имаме повече образование, но по-малко разум, повече знания, но по-лоша преценка, имаме повече експерти, но и повече проблеми, повече медицина, но и по-малко здраве.

Пием твърде много, пушим твърде много, харчим твърде безотговорно, смеем се твърде малко, шофираме твърде бързо, ядосваме се твърде лесно, лягаме си твърде късно, събуждаме се твърде уморени, четем твърде малко, гледаме твърде много телевизия и се молим твърде рядко. **Увеличихме притежанията си, но намалихме ценностите си. Говорим твърде много, обичаме твърде рядко и мразим твърде често.**

Знаем как да преживяваме, но не знаем как да живеем (курсивът мой — И. В. И.). Добавихме години към човешкия живот, но не добавихме живот към годините. Отидохме до Луната и се върнахме, но ни е трудно да прекосим улицата и да се запознаем с новия съсед. Покорихме космическите ширини, но не и душевните. Правим по-големи неща, но не и по-добри неща.

Пречистихме въздуха, но замърсихме душата. Подчинихме атома, но не и предразсъдъците си. Пишем повече, но научаваме по-малко. Планираме повече, но постигаме по-малко. Научихме се да бързаме, но не и да чакаме. Правим нови компютри, които складират

повече информация и бълват повече копия от когато и да било, но общуваме все по-малко.

Това е времето на бързото хранене и лошото храносмилане, на големите мъже и дребните души, на лесните печалби и трудните връзки. Времето на по-големите семейни доходи и на повечето разводи, на по-красивите къщи и разбитите домове. Времето на кратките пътувания, еднократните памперси и еднократния морал, на връзките за една нощ и наднорменото тегло, на хапчетата, които правят всичко — възбуждат ни, успокояват ни, убиват ни. Време, което има много на витрината, но малко в склада. Време, когато технологията позволява това писмо да стигне до вас, но също ви позволява да го споделите или просто да натиснете „изтриване“.

ЗАПОМНЕТЕ, отделяйте повече време на тези, които обичате, защото те не са до вас завинаги.

Запомнете, кажете блага дума на този, този, който ви гледа отдолу нагоре с възхищение, защото това малко същество скоро ще порасне и няма да е вече до вас.

Запомнете и горещо прегърнете човека до себе си, защото това е единственото съкровище, което можете да дадете от себе си и не струва нито стотинка.

Запомнете, казвайте „обичам те“ на любимите си, но най-вече **наистина го мислете**. Целувка и прегръдка могат да поправят всяка злина, когато идват от сърцето.

Запомнете, дръжте се за ръце и ценете моментите, когато сте заедно, защото един ден този човек няма да е до вас. Отделете време да се обичате, намерете време да си говорите и намерете време да споделяте всичко, което имате да си кажете.

ЗАЩОТО ЖИВОТЪТ НЕ СЕ МЕРИ С БРОЯ НА ВДИШВАНИЯТА, КОИТО ПРАВИМ, А С МОМЕНТИТЕ, КОИТО СПИРАТ ДЪХА ВИ.

[1] Водещ американски комик и артист, род. на 12.05.1937 г. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.